

Islamin perusteet

Mitä lännen tulee tietää

Gregory M. Davis

Religion of Peace? Islam's War Against the World -kirjan tekijä,
Islam: What the West Needs to Know — An Examination of Islam, Violence, and
the Fate of Non-Muslims World -elokuvan tuottaja/ohjaaja

Englanninkielinen alkuperäisteos: Islam 101
(<http://www.jihadwatch.org/islam101>)

”Islamin perusteiden tarkoitus on antaa ihmisille parempaa tietoa islamin ydinkohdista ja auttaa jo jonkin verran asioista tietäviä välittämään täsmällisempää tietoa eteenpäin. Islamin perusteet on tiivistelmä kirjastani ja dokumenttifilmistäni, jotka samoin pyrkivät antamaan ytimekkäitä selityksiä islamin keskeisistä liikuttavista voimista ja niiden seurauksista länsimaiselle yhteiskunnalle. Tavoitteena on selkiyttää yleistä ymmärrystä islamista ja paljastaa vallalla olevien näkemysten puutteellisuus. Tekstiä saa vapaasti levittää ja/tai kopioida.”

— Gregory M. Davis

Suomenkieliseen käännökseen on tehty vähäisiä muutoksia ja lisätty alaviitteinä joitakin sitaatteja Suomen tunnetuimpiin islam-tutkijoihin kuuluvan Jaakko Hämeen-Anttilan julkaisuista.

Sisällysluettelo

1. Perusteet	3
1.1. Islamin viisi pilaria	3
1.2. Koraani — Allahin kirja.....	3
1.3. Sunna — profeetta Muhammadin ”elämäntapa”	6
1.3.1. Badrin taistelu	10
1.3.2. Uhudin taistelu	11
1.3.3. Medinan taistelu.....	12
1.3.4. Mekan valloitus.....	13
1.4. Shari’a — islamin laki	14
2. Jihad ja dhimmiys	16
2.1. Mitä jihad tarkoittaa?	16
2.2. Muslimioppinut Hasan Al-Banna kertoo jihadista	16
2.3. Dar al-islam ja dar al-harb: islamin alue ja sodan alue	20
2.4. Taqiyya — uskonnollinen petos.....	20
2.5. Jihad kautta historian	22
2.5.1. Jihadin ensimmäinen suuri aalto: arabit, v. 622–750	22
2.5.2. Jihadin toinen suuri aalto: turkkilaiset, v. 1071–1683.....	25
2.6. Dhimmiys.....	27
2.7. Jihad nykyaikana.....	28
3. Johtopäätelmät	30
4. Usein kysytyjä kysymyksiä	32
4.1. Entä ristiretket?.....	32
4.2. Jos islam on väkivaltainen, miksi niin monet muslimit ovat rauhanomaisia?	34
4.3. Entä väkivaltaiset kohdat Raamatussa?	35
4.4. Voisiko reformaatio rauhoittaa islamin?.....	35
4.5. Entä lännen kolonialismin historia islamilaisessa maailmassa?.....	36
4.6. Kuinka väkivaltainen poliittinen ideologia voi olla toiseksi suurin ja nopeimmin kasvava uskonto maailmassa?	36
4.7. Onko oikeudenmukaista kuvata kaikkia islamilaisia koulukuntia väkivaltaisiksi? ..	37
4.8. Entä islamilaisen sivilisaation suuret saavutukset kautta historian?	37
5. Sanasto.....	38
6. Suomennoksessa käytetyt lähteet	39
7. Lisälähteitä	40

1. Perusteet

1.1. Islamin viisi pilaria

Islamin uskon perustana toimivat nk. islamin viisi pilaria:

1. **Usko** (*iman*) Allahin ykseyteen ja siihen, että Muhammad on Hänen viimeinen profeettansa siten kuin islamin uskontunnustuksessa (*shahada*) julistetaan: ”Ei ole muuta jumalaa kuin Allah ja Muhammad on Hänen lähettiläänsä.”
2. **Rukous** (*salat*), joka on toistettava viisi kertaa päivässä määräaikoina
3. **Almuvero** (*zakat*)
4. **Paasto** (*saum*) kerran vuodessa
5. **Pyhiinvaellus** (*hajj*) Mekkaan ainakin kerran elämässä, mikäli mahdollista

Nämä viisi pilaria eivät itsessään kerro paljon islamin uskosta tai siitä, mitä muslimin oletetaan uskovan tai kuinka hänen oletetaan käyttäytyvän. Pilarit 2–5, ts. rukous, almuvero, paastoaminen ja pyhiinvaellus, ovat piirteitä, joita tavataan monissa muissakin uskonnoissa. Muhammadin profeetallisuuden lopullisuus on kuitenkin jotain islamille ainutlaatuista. Jotta voisi ymmärtää islamia ja sitä, mitä merkitsee olla muslimi, on ymmärrettävä, millainen Muhammad oli ja millaisia olivat ne ilmestykset, jotka Allah hänen kauttaan antoi ja joista Koraani koostuu.

1.2. Koraani — Allahin kirja

Islamin opetusten mukaan Koraani (*al-Qur’an*) koostuu profeetta Muhammadin Allahilta saamasta joukosta ilmestyksiä, jotka hänelle välitti arkkienkeli Gabriel ja jotka Muhammad sitten saneli seuraajilleen. Muhammadin seuralaiset painoivat mieleensä katkelmia Koraanista ja kirjoittivat ne ylös mihin tahansa mitä sattui olemaan käsillä. Parikymmentä vuotta Muhammadin kuoleman jälkeen nämä koottiin yhtenäiseksi kirjaksi kolmannen kalifin Uthmanin valtakauden aikana.

Koraani on jotakuinkin yhtä pitkä kuin kristittyjen Uusi testamentti. Se muodostuu 114 eripituisesta suurasta, jotka ovat samaistettavissa kirjan lukuihin. Islamin opin mukaan Muhammad sai ensimmäisen ilmestyksensä Allahilta noin v. 610 jKr. luolassa lähellä Me-kan kaupunkia, joka sijaitsee nykyisen Saudi-Arabian lounaisosassa. Tuo ilmestys yksinkertaisesti määräsi Muhammadin ”resitoimaan” tai ”lukemaan” (suura 96). Sanat, jotka hänen käskettiin lausua, eivät olleet hänen omiaan vaan Allahin puhetta. Seuraavan noin 12 vuoden aikana Mekassa Muhammad sai muita ilmestyksiä, joiden viestinä kaupungin asukkaille oli hylätä pakanalliset tavat ja kääntyä palvelemaan yhtä Allahia.

Vaikka Muhammad Mekassa ollessaan tuomitsi pakanallisuuden (suurimmalta osalta), hän osoitti suurta kunnioitusta kristittyjen ja juutalaisten asukkaiden yksijumalaisuutta kohtaan. Koraanin Allah väitti vieläpä olevansa sama Jumala, jota juutalaiset ja kristityt palvoivat ja joka nyt vain ilmestyi valitun lähettiläänsä Muhammadin kautta arabeille. Se, mikä muutti islamin suhteellisen hyvántahtoisesta yksijumalaisuuden muodosta sellaiseksi ekspansiviseksi sotilaspoliittiseksi ideologiaksi, jollainen se on tänäkin päivänä, olivat ne Koraanin ilmestykset, jotka Muhammad sai myöhemmin urallaan lähdettyään Mekasta ensimmäisten muslimien kanssa Medinan kaupunkiin.

Oikeaoppinen islam ei hyväksy ajatusta, että Koraanin käännös toiseen kieleen on ”käännös” samassa mielessä kuin vaikkapa Kuningas Jaakon Raamattu on käännös alkuperäisistä heprean- ja kreikankielisistä kirjoituksista. Asia, johon islamin puolustelijat usein vetoavat kritiikin torjuakseen on se, että vain arabiankieliset lukijat voivat ymmärtää Koraania. Mutta arabian kieli on yksi kieli muiden joukossa ja aivan samalla tavoin käännettävissä. Itse asiassa useimmat muslimit eivät ole arabiankielisiä. Alla olevassa analyysissä käytämme moskeijoissa useimmiten käytettävää käännöstä ”The Noble Quran”, jonka ovat laatineet muslimioppineet Dr. Muhammad Muhsin Khan ja Dr. Muhammad Taqi-ud-Din Al-Hilali. Se on löydettävissä täältä: <http://www.quran.net>. Kaikki suluisia olevat selitykset kuuluvat em. kääntäjille lukuun ottamatta aaltosuluisia olevia välihuomautuksiani.

Suom. huom. Suomennoksen pohjana on käytetty Jaakko Hämeen-Anttilan (2005) Koraanin suomennosta, jota on paikoitellen mukautettu vastaamaan Davisin käyttämää käännöstä. Esim. Hämeen-Anttilan käyttämä sana Jumala on Koraanin käännöksissä korvattu arabian sanalla Allah. Merkintä H-A viittaa Hämeen-Anttilan suomennokseen. Suomentajan huomautukset ovat hakasuluisia.

Ne länsimaalaiset, jotka onnistuvat saamaan käsiinsä Koraanin käännöksen, ovat usein ymmällään sen merkityksestä, koska he ovat tietämättömiä eräästä Koraanin tulkintaan liittyvästä ratkaisevan tärkeästä periaatteesta: kumoamisesta (*naskh*). Kumoamisen eli abrogation periaate — *al-naskh wa al-mansukh* (”kumoaminen ja kumottu”) — määrää, että ne ilmestykset, jotka Muhammad sai myöhemmin urallaan, kumoavat ja korvaavat sellaiset aiemmat määräykset, joiden kanssa ne ovat ristiriidassa. Näin ollen ne ilmestykset, jotka Muhammad sai myöhemmin Medinassa, kumoavat ne kohdat, jotka ilmestyivät hänelle aiemmin Mekassa. Koraani itse asettaa tämän kumoamisperiaatteen:

2:106. Jos me {Allah} pyyhimme pois jonkin jakeen tai annamme sen unohtua, annamme tilalle samanlaisen tai paremman. Etkö tiedä, että Allah on kaikkivaltias.

Vaikuttaa siltä, että 2:106 on ilmestynyt vastauksena niihin epäilyihin, jotka Muhamma-diin olivat kohdistuneet sen johdosta, että Allahin ilmestykset eivät olleet täysin johdonmukaisia ajan saatossa. Muhammadin vastaus oli: ”Allah on kykenevä tekemään kaikenlaisia asioita.” — Jopa muuttamaan mielensä. Jotta asiat olisivat vielä sekavampia, vaikka

Koraanin ilmestykset tulivat Muhammadille peräkkäisessä järjestyksessä noin parinkymmenen vuoden aikana, Koraania ei kuitenkaan koostettu kronologiseen järjestykseen. Kun Koraani lopulta koottiin yhtenäiseksi kirjaksi kalifi Uthmanin valtakaudella, suurat järjestettiin pisimmästä lyhimpään ilman mitään yhteyttä niiden ilmestymisjärjestykseen tai temaattiseen sisältöön. Jotta voisi saada selville, mitä Koraani sanoo tietystä kysymyksestä, on tarpeen tutkia muita islamilaisia lähteitä, jotka antavat viitteitä siitä, missä vaiheessa Muhammadin elämää kutkin ilmestykset tapahtuivat. Tällainen tarkastelu paljastaa, että Mekan suurat, jotka ilmestyivät aikana, jolloin muslimit olivat puolustuskyvyttömiä, ovat yleensä ottaen rauhanomaisia; myöhemmät, Medinan kauden suurat, jotka ilmestyivät sen jälkeen, kun Muhammad oli tehnyt itsestään armeijan päällikön, ovat sotaisia.

Tarkastelkaamme esimerkiksi jaetta 50:45 ja suuraa 109, jotka molemmat ilmestyivät Mekassa:

50:45. Me tiedämme parhaiten, mitä he sanovat; ei sinulla ole valtaa heihin (valtaa pakottaa heitä uskomaan). Mutta varoita (oi, Muhammad) tällä Koraanilla niitä, jotka pelkäävät uhkaustani.

109:1. Sano (oi, Muhammad, näille monijumalaisille ja uskottomille): Uskottomat,

109:2. minä en palvo sitä, mitä te palvotte,

109:3. ettekä te palvo Häntä, jota mitä palvon,

109:4. enkä minä ole palvova sitä, mitä te palvotte,

109:5. ettekä te ole palvova Häntä, jota minä palvon.

109:6. Teillä on uskontonne ja minulla on uskontoni.

Seuraava kohta ilmestyi juuri sen jälkeen, kun muslimit saapuivat Medinaan ja olivat vielä puolustuskyvyttömiä:

2:256. Ei uskontoon pakoteta, vaan hurskaus ja harha ovat selvästi erillään. Joka kieltää epäjumalat ja uskoo Allahiin, on tarttunut tukevaan kädensijaan, joka ei repeä. Allah on Kuuleva, Tietävä.

Jae 9:5, joka yleisesti tunnetaan Miekkajakeena, ilmestyi sitä vastoin Muhammadin elämän loppupuolella:

9:5. Kun rauhoitetut kuukaudet (islamilaisen kalenterin 1., 7., 11. ja 12. kuukausi) ovat kuluneet, tappakaa uskottomat¹ missä heitä tapaattekin, vangitkaa ja saartakaa heidät ja väijykää heitä kaikkialla, mutta jos he katuva, pitävät rukouksensa ja antavat almuja, antakaa heidän mennä rauhassa. Allah on Anteeksiantava.

¹ H-A: taistelkaa uskottomia vastaan

Koska Miekkajae on ilmestynyt myöhemmässä vaiheessa Muhammadin elämää kuin 50:45, 109 ja 2:256, se kumoo rauhanomaiset käskyt, kuten jakeessa 2:106 määrätään. Suura 8, joka ilmestyi hieman ennen suuraa 9, tuo esiin samankaltaisen teeman:

8:39. Taistelkaa heitä vastaan, kunnes epäjumalia ei enää palvota, vaan yksin Allahia {koko maailmassa}, mutta jos he herkeävät (palvomasta muita Allahin lisäksi), tietää Allah, mitä he tekevät.

8:67. Profeetan ei sovi ottaa sotavankeja lunnaiden toivossa ennen kuin hän on suorittanut (vihollisten) suuren teurastuksen.² Te tavoittelette tämän maailman omaisuutta, mutta Allah haluaa teidän tavoittelevan tuonpuoleista. Allah on Mahtava, Viisas.

9:29. Taistelkaa niitä Kirjan ihmisiä (juutalaisia ja kristittyjä) vastaan, jotka eivät usko Allahiin ja viimeiseen päivään, eivät pidä kiellettynä sitä, mitä Allah ja Hänen profeettansa ovat kieltäneet, eivätkä ota uskonnokseen totuuden uskontoa (ts. islamia). Taistelkaa heitä vastaan, kunnes he maksavat nöyrinä veronsa.

9:33. Hän {Allah} on lähettänyt lähettiläänsä {Muhammadin} tuomaan johdatuksen ja totuuden uskonnon (islamin) saattaakseen sen voittamaan kaikki muut uskonnot, vaikka se on vastoin vääryskoisten (monijumalaisten, pakanoiden, epäjumalanpalvojien ja ateistien) tahtoa.

Koraanin muslimeille antamat käskyt käydä sotaa Allahin nimessä muita kuin muslimeja vastaan ovat päivänselviä. Ne ovat lisäksi ehdottoman auktoritatiivisia, koska ne ilmestyivät profeetan uran myöhäisessä vaiheessa ja koska ne näin ollen kumoavat ja korvaavat varhaisemmat määräykset toimia rauhanomaisesti. Koska länsimaalaiset eivät tunne tätä kumoamisperiaatetta, Koraani ymmärretään väärin ja islam diagnosoidaan virheellisesti ”rauhan uskonnoksi”.

1.3. Sunna — profetta Muhammadin ”elämäntapa”

Islamissa Muhammadia pidetään ihanteellisena, esimerkillisenä ihmisenä (*al-insan al-kamil*). Muhammadia ei millään muotoin pidetä jumalallisena, eikä häntä palvota (Muhammadin kuvat ovat kiellettyjä, jotta ne eivät kannustaisi kuvanpalvontaan), mutta hän toimii kaikille muslimeille ylimpänä mallina siitä, kuinka näiden tulisi käyttäytyä. Nimenomaan Muhammadin henkilökohtaiset opetukset ja teot, joista ”profeetan elämäntapa” eli sunna muodostuu, on se, minkä kautta muslimit erottavat, mikä on hyvää ja pyhää elämää. Profeetan elämän yksityiskohdat — kuinka hän eli, mitä hän teki, hänen ei-koraani-

² H-A: alistanut koko maan

set lausumansa, hänen henkilökohtaiset tapansa — ovat ensiarvoista tietoa jokaiselle hurskaalle muslimille.³

Tieto sunnasta tulee pääosin haditheista, Muhammadin elämää koskevista kertomuksista, jotka välitettiin suullisesti perimätietona, kunnes ne koottiin kokoelmiksi pari sataa vuotta Muhammadin kuoleman jälkeen. Hadithit muodostavat Koraanin jälkeen tärkeimmän islamilaisten tekstien kokoelman. Näiden Muhammadin elämää koskevien kertomusten uskotaan saaneen alkunsa henkilöiltä, jotka tunsivat hänet henkilökohtaisesti. Haditheja on tuhansittain; jotkut useita sivuja pitkiä, jotkut vain muutaman rivin pituisia. Kun haditheista muodostettiin kokoelmia 700–800-luvuilla, oli ilmeistä, että monet niistä olivat epäaitoja. Varhaiset muslimioppineet paiskoivat valtavasti töitä määrittääkseen, mitkä hadithit olivat auktoritatiivisia ja mitkä epäilyksenalaisia.

Tässä esitettävät hadithit ovat peräisin yksinomaan ”Sahih al-Bukharista”, kaikkein luotettavimmista ja arvovaltaisimmasta kokoelmasta, jota kaikki islamin koulukunnat pitävät auktoritatiivisena. Muslimioppineen M. Muhsin Khanin laatima englanninkielinen käännös siitä löytyy tästä:

<http://www.usc.edu/dept/MSA/fundamentals/hadithsunnah/bukhari/>

Hadithien eri käännökset voivat poiketa toisistaan sen osalta, kuinka ne on jaoteltu osiin, kirjoihin ja numeroihin, mutta sisältö on sama. Kunkin hadithin osalta ensin on esitetty luokittelutieto; sitten todistajaketju (*isnad*), joka osoittaa keneltä hadith on peräisin (yleensä kyseessä on joku, joka tunsivat Muhammadin henkilökohtaisesti); ja sitten itse tarina. Vaikka edes luotettavan hadithin absoluuttista aitoutta voi tuskin varmentaa, islamilaisessa yhteydessä haditheja pidetään joka tapauksessa arvovaltaisina lähteinä.

Koska Muhammad itse toimii moraalin mittatikkuna, hänen tekojaan ei arvioida suhteessa riippumattomiin moraalisiin standardeihin, vaan pikemminkin ne osoittavat, mikä muslimille toimii oikeana moraalisenä standardina.

Sahih al-Bukhari 7:62:88; Ursa on kertonut: Profeetta kirjoitti (aviosopimuksen) Aishan kanssa tämän ollessa 6-vuotias ja pani avioliiton täytäntöön [ts. oli ensi kerran sukupuoliyhteydessä Aishan kanssa] tämän ollessa 9-vuotias, ja Aisha oli hänen kanssaan yhdeksän vuotta (ts. hänen kuolemaansa asti).

³ ”Sunna on sitova esikuva muslimeille, ja jokaisen hurskaan muslimin velvollisuus on noudattaa profeetta Muhammadin tarjoamaa esikuvaa. Sunnan ja Koraanin keskeinen ero on siinä, että Koraanin teksti on sanasta sanaan Jumalan puhetta, mutta sunna on kertomuksia Muhammadin sanoista ja teoista, ei jumalallista ilmoitusta. Profeetta Muhammad oli kuitenkin virheiltä suojattu (*ma'súm*), joten hän ei käytöksessään tehnyt mitään väärää tai mitään, mikä ei olisi ollut Jumalan tarkoitus.” (Hämeen-Anttila 2001: 28)

Sahih al-Bukhari 8:82:795; Anas on kertonut: Profeetta katkaisi Uraina-heimoon kuuluneiden miesten kädet ja jätti polttamatta umpeen (heidän verta vuotaneet raajansa), kunnes nämä kuolivat.

Sahih al-Bukhari 2:23:413; Abdullah bin Umar on kertonut: {Medinan} juutalaiset toivat keskuudestaan profeetan luo miehen ja naisen, jotka olivat suorittaneet laittoman seksuaalisen yhdynnän (aviorikoksen). Hän määräsi nämä molemmat kivitettäväksi (kuoliaaksi) lähellä hautajaisrukouspaikkaa moskeijan vieressä.

Sahih al-Bukhari 9:84:57; Ikrima on kertonut: Jotkut zanadiqat (ateistit) tuotiin Alin {4. kalifin} luo, ja tämä poltti heidät. Uutinen tästä tapahtumasta tavoitti Ibn 'Abbasin, joka sanoi: ”Jos olisin ollut hänen asemassaan, en olisi polttanut heitä, sillä Allahin lähettiläs on kieltänyt sen sanoen: ”Älkää rankaisko ketään Allahin rankaisulla (tulella).” Olisin itse tappanut heidät Allahin lähettilään seuraavan toteamuksen mukaisesti: ”Joka vaihtaa islamin uskonsa, tappakaa hänet.”

Sahih al-Bukhari 1:2:25; Abu Huraira on kertonut: Allahin lähettiläältä kysyttiin: ”Mikä on teoista paras?” Hän vastasi: ”Uskoa Allahiin ja Hänen lähettilääseensä (Muhammadiin).” Sen jälkeen kysyttiin: ”Mikä on toiseksi parasta?” Hän vastasi: ”Osallistua jihadiin (uskonnolliseen taisteluun) Allahin asian puolesta.”

Islamissa ei ole ”luonnollista” moraalin- tai oikeudentajua, joka ylittäisi Koraanissa ja sunnassa esitetyt täsmälliset esimerkit ja velvoitteet. Koska Muhammadia pidetään Allahin lopullisena profeettana ja Koraania itsensä Allahin ikuisina ja muuttumattomina sanoina, ei ole myöskään moraalin kehittymistä, joka sallisi tehdä muunnoksia islamilaiseen moraaliiin tai yhdistää siihen aineksia muualta. Koko islamilainen moraalinen maailmankaikkeus siirtyy perintönä yksinomaan Muhammadin elämästä ja opetuksista.⁴

Luotettavien hadithien lisäksi tunnustettuna lisälähteenä Muhammadin elämästä toimii profeetan elämäkerta (Sírat Rasúl Alláh), jonka laati 700-luvulla Muhammad bin Is'haq, eräs islamin suurista oppineista.

Suom. huom. Alla olevat katkelmat elämäkerrasta perustuvat Jaakko Hämeen-Anttilan suomennokseen ”Profeetta Muhammadin elämäkerta” Ibn Hishamiin (k. 833) toimittamasta laitoksesta, joka on islamilaisessa kirjallisuudessa saavuttanut kanonisoidun aseman.

Muhammadin profeetallinen ura jakautuu merkitsevällä tavalla kahteen vaiheeseen: ensimmäinen on Mekka, jossa hän työskenteli 14 vuotta kääntäen ihmisiä islamiin; ja toinen on Medinan kaupunki, jossa hänestä tuli voimakas poliittinen ja sotilaallinen joh-

⁴ ”Profeetta ei eläessään ollut toiminut yksinomaan senhetkisen tilanteen mukaan vaan pitäen samalla silmällä myös tulevaisuutta. Profeetan elämän yksityiskohdat oli tarkoitettu islamin yhteisön ikuisen jäljittelyn kohteeksi.” (Hämeen-Anttila 2004: 37)

taja. Mekassa tapaamme näennäisraamatullisen hahmon saarnaamassa katumusta, armeilaisuutta ja hyväntekeväisyyttä samalla, kun ihmiset hänen ympärillään ahdistelevat häntä ja hätyyttelevät häntä tiehensä. Myöhemmin Medinassa tapaamme etevän komentajan ja strategin, joka systemaattisesti kukistaa ja tappaa vastustajansa. Näitä Muhammadin elämän myöhempiä vaiheita vuodesta 622 hänen kuolemaansa v. 632 otetaan harvoin puheenaiheeksi sivistyneessä seurassa. Vuonna 622, kun profeetta oli yli 50-vuotias, hän ja hänen seuraajansa tekivät hijran (”poislähtemisen”, siirtymisen) Mekasta noin 300 kilometriä pohjoiseen sijaitsevalle Yathribin keitaalle, joka myöhemmin nimettiin Medinaksi. Muhammadin uusi yksijumalaisuus oli vihastuttanut Mekan pakanajohtajat, ja pakoa Medinaan joudutti Muhammadin todennäköinen murhayritys. Muhammad lähetti Medinaan etukäteen lähettiläänsä varmistamaan olevansa tervetullut. Medinan heimot kelpuuttivat hänet muslimien johtajana ja heimojen välisten kiistojen välittäjänä.

Hieman ennen kuin Muhammad pakeni Mekan vihollisuuksia, joukko uusia muslimikäännynnäisiä vannot uskollisuuttaan hänelle Aqaba-nimisellä mäellä Mekan ulkopuolella. Muhammadin elämäkerrassa Is’haq kuvaa tämän tapahtuman merkittävyyttä (sivunumerot viittaavat Hämeen-Anttilan suomennoksen sivunumeroihin):

Profeetta Muhammadin elämäkerta, s. 154: Sodan uskollisuudenvala annettiin, kun Allah oli antanut lähettilälleen luvan taistella, ja siinä oli ehtoja, joita ensimmäisessä Aqaban valassa ei vielä ollut. Ensimmäistä kutsutaankin Naisten uskollisuudenvalaksi, sillä Allah ei vielä silloin sallinut lähettiläänsä ryhtyä sotiin. Kun Allah sitten salli taistelemisen ja ihmiset vannotivat jälkimmäisessä uskollisuudenvalassa taistelevansa kaikkia vastaan, Allahin lähettiläs otti valan vastaan omasta ja Herransa puolesta ja lupasi vannotajille valan pitämisestä palkaksi Paratiisiin.

Se, että Muhammadin orastava uskonto koki tässä vaiheessa merkittävän muutoksen, on ilmiselvää. Is’haq halua selvästikin tähdentää lukijoilleen, että siinä missä varhaisina vuosina islam oli suhteellisen suvaitsevainen uskonto, joka pystyy ”kestämään loukkauksia ja antamaan anteeksi tietämättömille”, pian Allah vaati muslimeja ”sotimaan koko konkkaronkkaa vastaan Allahin ja Hänen lähettiläänsä puolesta”. Islamilainen kalenteri todistaa hijran merkittävyyden asettamalla sen islamilaisen ajanlaskun alkupisteeksi. Hijran vuotta 622 pidetään tärkeämpänä kuin Muhammadin synnyin- ja kuolinvuosia ja Koraanin ensimmäisen ilmestyksen vuotta siksi, että islam on ennen kaikkea poliittis-sotilaallinen liike. Vasta sen jälkeen kun Muhammad lähti puolisolitaallisine joukkioineen Mekasta, islam sai varsinaisen poliittis-sotilaallisen korostuksensa. Tämä (kuukalenteriin perustuvan) islamilaisen kalenterin vuosi lyhennetään englanniksi AH (”After Hijra”).

1.3.1. Badrin taistelu

Badrin taistelu oli ensimmäinen merkittävä profeetan käymä taistelu. Asettauduttuaan hijran jälkeen Medinaan Muhammad aloitti ryöstöretkien sarjan, joka kohdistui Syyriaan matkalla olleiden Mekan Quraish-heimon karavaaneihin.

Sahih al-Bukhari 5:59:287; Kab bin Malik on kertonut: Lähettiläs oli lähtenyt Quraish-heimon karavaaneja vastaan, mutta Allah pakotti heidät (ts. muslimit) kohtaamaan vihollisensa odottamattomasti (ilman ennakkoieta).

Sahih al-Bukhari 5:59:289; Ibn Abbas on kertonut: Badrin taistelun päivänä profeetta sanoi: ”Oi, Allah! Pyydän sinua täyttämään sitoumuksesi ja sopimuksesi. Oi, Allah! Jos tahtosi on, että kenenkään ei tulisi palvoa Sinua (niin anna voitto pakanoille).” Sitten Abu Bakr tarttui häntä kädestä ja sanoi: ”Tämä riittää sinulle.” Profeetta tuli ulos sanoen: ”Heidän joukkonsa pannaan pakenemaan, ja he näyttävät selkensä.”

Palattuaan taistelun jälkeen Medinaan Muhammad kehotti Qainuqa’-heimon juutalaisasukkaita joko kääntymään islamiin tai kohtaaman saman kohtalon kuin quraishilaiset (Koraani 3:12–13). Qainuqa’laiset suostuivat lähtemään Medinasta, jos he saisivat pitää omaisuutensa, mihin Muhammad myöntyi. Bani Qainuqa’ -heimon karkotuksen jälkeen Muhammad suuntasi hyökkäyksensä sellaisia Medinassa asuneita yksilöitä kohtaan, jotka hänen mielestään olivat toimineet petollisesti. Erityisesti profeetta näyttää inhonneen monia runoilijoita, jotka pitivät pilkkanaan hänen uutta uskontoaan ja väitettyä profeetallisuuttaan — teema, joka silmiinpistävästi toistuu nykyäänkin muslimien väkivaltaisina reaktioina kaikkea sellaista kohtaan, mikä koetaan islamin pilkkaamiseksi. Ryhtyessään toimenpiteisiin vastustajiaan kohtaan tämä ”esimerkillinen ihminen” asetti ennakkotapauksen siitä, kuinka muslimien tulisi kaikkina aikoina kohdella uskontonsa arvostelijoita.

Profeetta Muhammadin elämäkerta, s. 250: Lopulta hän {Ka’b ibn al-Ashraf} palasi Medinaan ja ahdisti siellä musliminaisia rakkausrunoillaan. Allahin lähettiläs kysyi: ”Kuka hoitaa minun puolestani Ibn al-Ashrafin?” Muhammad inb Maslama vastasi: ”Minä teen sen, Allahin lähettiläs, minä tapan hänet.” ”Tee niin, jos vain pystyt”, sanoi Allahin lähettiläs. [Noin kolmen päivän kuluttua:] ”Allahin lähettiläs, minä lupasin sinulle sellaista, josta en tiedä, pystynkö siihen!” Allahin lähettiläs vastasi: ”Ainakin sinun on yritettävä!” Muhammad bin Maslama sanoi vielä: ”Allahin lähettiläs, meidän on ainakin valehdeltava!” ”Sanokaa mitä tahdotte”, vastasi Allahin lähettiläs, ”te saatte siihen luvan!”

Sahih al-Bukhari 4:52:270; Jabir bin ’Abdullah on kertonut: Profeetta sanoi: ”Kuka on valmis tappamaan Ka’b bin al-Ashrafin, joka on todella loukannut Allahia ja Hänen lähettilästään?” Muhammad bin Maslama sanoi: ”Oi, Allahin lä-

hettiläs! Haluatko minun tappavan hänet?” Hän vastasi myöntävästi. Niinpä Muhammad bin Maslama lähti tappamaan häntä (Ka’bia) ja sanoi: ”Tämä henkilö (ts. profeetta) rasittaa meitä ja pyytää meiltä almuveroa.” Ka’b vastasi: ”Allahin kautta, saatte siitä miehestä vielä tarpeeksenne.” Muhammad [bin Maslama] sanoi hänelle: ”Olemme seuranneet häntä, joten meidän ei tee mieli lähteä hänen luotaan, ennen kuin näemme, kuinka hänen käy.” Muhammad bin Maslama juttelei hänen kanssaan tällä tavoin, kunnes sai tilaisuuden tappa hänet.

1.3.2. Uhudin taistelu

Mekan quraishilaiset ryhmittivät uudelleen hyökätäkseen muslimeja vastaan Medinassa. Muhammad sai vihiä hyökkäysaikeesta ja leirytyi joukkoineen Medinasta pohjoiseen sijainneelle Uhudin kumpareelle, jossa taistelu sitten käytiin.

Sahih al-Bukhari 5:59:377; Jabir bin Abdullah on kertonut: Uhudin taistelun päivänä eräs mies tuli profeetan luo ja sanoi: ”Voitko kertoa minulle, minne päädyn, jos kuolen marttyyrinä?” Profeetta vastasi: ”Paratiisiin.” Mies heitti kantamansa taatelit käsistään ja taisteli kunnes kärsi marttyyrikuoleman.

Sahih al-Bukhari 5:59:375; Al-Bara on kertonut: Kun kohtasimme vihollisen, he pötkivät pakoon, kunnes näin heidän naistensa juoksevan kohti vuorta nostaen riepukaan jaloistaan ja paljastaen nilkkarensa. Muslimit alkoivat sanoa: ”Sotasaalis, sotasaalis!” Abhdullah bin Jubair sanoi: ”Olen antanut tiukan lupauksen profeetalle olla lähtemättä tästä paikasta.” Mutta hänen toverinsa kieltäytyivät jäämästä. Niinpä kun kieltäytyivät (jäämästä sinne), Allah sekoitti heidät niin, että he eivät tieneet, minne mennä, ja he kärsivät 70 hengen miestappion.

Vaikka Muhammad menetti voiton Uhudissa, se ei nujertanut häntä millään tavoin. Hän jatkoi ryöstöretkiään, mikä ei tehnyt muslimina olemisesta ainoastaan hyveellistä Allahin silmissä vaan myös taloudellisesti kannattavaa. Islamilaisessa maailmankatsomuksessa rikkauden, vallan ja pyhyiden välillä ei ole mitään yhteensovittamatonta. Itse asiassa, jos on ainoan oikean uskonnon jäsen, on vain loogista, että pitäisi pystyä nauttimaan myös Allahin materiaalisesta vauraudesta — vaikka se sitten edellyttäisi sen rosvoamista vääräuskoisilta.

Vastaavalla tavalla kuin Muhammad oli Badrin taistelun jälkeen neutralisoinut juutalaisen Bani Qainuqa’ -heimon, hän kääntyi Uhudin taistelun jälkeen nyt Bani Nadir -heimoa vastaan. Muhammadin elämäkerran mukaan Allah varoitti Muhammadia vastaan suunnatusta salamurhahankkeesta, ja profeetta määräsi muslimit valmistautumaan sotaan Bani Nadiria vastaan. Bani Nadir -heimolaiset suostuivat karkotukseen sillä ehdolla, että Mu-

hammad salli heidän säilyttää liikkuvan omaisuutensa. Muhammad myöntyi näihin ehtoihin sillä varauksella, että nämä jättävät haarniskansa taakseen.

1.3.3. Medinan taistelu

Vuona 627 Muhammadin uusi yhdyskunta kohtasi siihen asti suurimman haasteensa. Tuona vuonna Mekan quraishilaiset aloittivat erittäin määrätietoisen hyökkäyksen muslimeja vastaan itse Medinassa. Muhammad päätteli, ettei ole järkevää kohdata quraishilaisia suoraan avotaistelussa, kuten Uhudissa, vaan hakeutua sitä vastoin turvaan Medinaan, jota suojasivat laavavirtaukset kolmesta suunnasta. Mekkalaisten oli näin ollen hyökättävä luoteesta käsin, virtausten välisestä laaksosta, ja juuri sinne Muhammad määräsi kaivettavaksi vallihaudan kaupungin suojelemiseksi.

Sahih al-Bukhari 4:52:208; Anas on kertonut: Vallihaudan (taistelun) päivänä ansarit {vastikään islamiin kääntyneet} puhuivat: ”Olemme niitä, jotka olemme vannoneet uskollisuutta Muhammadille jihadia varten (ikuisesti) niin kauan kuin elämme.” Profeetta vastasi heille: ”Oi, Allah! Ei ole muuta elämää kuin elämä tuonpuoleisessa. Joten kunnioita ansareita ja siirtolaisia {Mekasta} anteellaisuudellasi.”

Ja Mujashi on kertonut: Veljeni ja minä menimme profeetan luo ja pyysimme häntä ottamaan vastaan uskollisuudenvalan hijraa varten. Hän sanoi: ”Hijra ihmisineen on jo mennyt tapahtuma.” Kysyin: ”Mitä tarkoitusta varten sitten otat meiltä vastaan uskollisuudenvalan?” Hän sanoi: ”Otan sen vastaan islamia ja jihadia varten.”

Vallihauta teki mekkalaisten aiheet tyhjiksi, ja he kykenivät lähettämään ainoastaan pieniä iskujoukkoja sen läpi. Muutaman päivän kuluttua he palasivat takaisin Mekkaan. Voittonsa jälkeen Muhammad kääntyi kolmatta juutalaisheimoa, Bani Quraizaa, vastaan Medinassa. Siinä missä Bani Qainuqa’ ja Bani Nadir olivat saaneet kärsiä karkotuksesta, Bani Quraizan kohtalo oli huomattavasti kehnompi:

Profeetta Muhammadin elämäkerta, s. 320–321: Kun quraizalaiset olivat antautuneet, Allahin lähettiläs vangitsi heidät Medinassa Bint al-Harithin taloon. Sitten hän lähti Medinan torille — tämä on yhä samalla paikalla — kaivatti sinne kaivantoja ja lähetti hakemaan quraizalaisia. Hän hakkautti heidän kaulansa poikki noiden kaivantojen partaalla. Quraizalaiset tuotiin teloitettavaksi pieninä ryhminä. Heidän joukossaan oli myös Allahin vihollinen Huyai ibn Akhtab sekä Ka’b ibn Asad, kansansa johtaja. Kaikkiaan quraizalaisia oli kuusi- tai seitsemäsataa; jotkut jopa sanovat heitä olleen kahdeksan- tai yhdeksänsataa. Kun juutalaisia vietiin ryhmä kerrallaan Allahin lähettilään luo, Ka’b ibn Asadille sanottin: ”Ka’b, mitä luulet meille nyt tehtävän?” Ka’b vastasi: ”Ettekö te koskaan ymmärrä? Ettekö te näe, ettei kutsuja lopeta työtään eivätkä kutsutut enää tule ta-

kaisin? Kautta Jumalan, tämä tarkoittaa kuolemaa!” Näin jatkui, kunnes heidät kaikki oli teloitettu.

Tässä näemme selkeän ennakkotapauksen, joka selittää islamilaisten terroristien omalaatuisen mieltymyksen katkaista uhriensa kaula: se on vain yksi monista heidän profeettansa asettamista ennakkotapauksista.

Seuraavassa on vielä yksi kuvaus eräästä muslimien ryöstöretkestä, tällä kertaa Khaibar-nimiseen paikkaan, jossa Khaibarin naiset jaettiin muslimien kesken, kuten normaalina tapana oli. Ryöstöretken kohteena oli Bani Nadir -heimo, jonka Muhammad oli aiemmin karkottanut Medinasta.

Profeetta Muhammadin elämäkerta, s. 362: Allahin lähettilään luo tuotiin myös Kinana ibn ar-Rabi’, jonka hallussa Nadir-heimon aarteet olivat. Allahin lähettiläs kysyi häneltä aarteista, mutta hän kielsi tietävänsä, missä ne olivat. Eräs toinen juutalainen saapui Allahin lähettilään luo ja sanoi: ”Minä näin Kinanan kiertelevän tämän raunion ympärillä joka aamu.” Allahin lähettiläs kysyi Kinanalta: ”Mitä arvelet? Jos löydämme aarteen sinulta, surmaanko minä sinut?” ”Kyllä”, vastasi Kinana. Allahin lähettiläs käski kaivaa raunioita, ja osa aarteesta löytyikin sieltä. Hän kysyi Kinanalta, missä loput olivat, mutta Kinana kieltäytyi näyttämästä niiden paikkaa hänelle. Allahin lähettiläs käski az-Zubair ibn al-Awwamia: ”Rankaise häntä, kunnes saat hänestä kaiken irti!” Az-Zubair iski hänen rinnastaan tulta tulikivillä, kunnes hän oli kuolla. Lopulta Allahin lähettiläs antoi Kinanan Muhammad ibn Maslamalle, joka surmasi hänet kostoksi veljestään Mahmudista.

1.3.4. Mekan valloitus

Muhammadin suurin voitto tuli v. 632, kymmenen vuotta sen jälkeen, kun hän oli seuraajineen joutunut pakenemaan Medinaan. Tuona vuonna hän kokosi noin 10 000 muslimin ja liittolaisheimon sotajoukon ja laskeutui alas kohti Mekkaa. ”Kun muslimit marsivat Mekkaan, Allahin lähettiläs oli vannottanut johtajia, etteivät he saisi taistella ketään muuta vastaan kuin niitä, jotka itse ryhtyisivät vastarintaan. Eräät ihmiset hän kuitenkin oli määrännyt tapettaviksi, vaikka heidät löydettäisiin Kaaban verhojen suojista” (Profeetta Muhammadin elämäkerta, s. 389).

Sahih al-Bukhari 3:29:72; Anas bin Malik on kertonut: Allahin lähettiläs saapui Mekkaan sen valloituksen vuonna kantaen päässään arabialaista kypärää, ja kun profeetta otti sen päästään, eräs henkilö tuli sanomaan: ”Ibn Khatal on Kaaban verhojen suojissa.” Profeetta sanoi: ”Tappakaa hänet.”

Mekan valtauksen jälkeen Muhammad hahmotteli uskontonsa tulevaisuutta:

Sahih al-Bukhari 4:52:177; Abu Huraira on kertonut: Allahin lähettiläs sanoi: ”{Viimeisen tuomion} hetki ei ala, ennen kuin taistelette juutalaisia vastaan ja kivi, jonka takana juutalainen piilottelee, sanoo: ”Oi, muslimi! Takanani piilottelee juutalainen, joten tapa hänet.”

Sahih al-Bukhari 1:2:24; Ibn Umar on kertonut: Allahin lähettiläs sanoi: ”Minut on määrätty {Allahin toimesta} taistelemaan ihmisiä vastaan, kunnes nämä todistavat, että kellään muulla ei ole oikeutta tulla palvotuksi kuin Allahilla ja että Muhammad on Allahin lähettiläs, ja kunnes he rukoilevat täydellisesti ja maksavat almuveronsa. Joten jos he tuon tekevät, niin he säästävät henkensä ja omaisuutensa minulta, paitsi mitä tulee islamin lain säätämiin tapauksiin, ja sitten he joutuvat tekemään Allahille tiliä teoistaan.”

Tällaisten sodanhaluisten julistusten pohjalta islamilainen valtioteoria jakaa maailman *dar al-islamiin* eli islamin alueeseen (ts. niihin alueisiin, jotka ovat alistuneet Allahille) ja *dar al-harbiin* eli sodan alueeseen (ts. niihin alueisiin, jotka eivät ole vielä alistuneet). Tämä jaottelu vallitsi Muhammadin aikana, aivan samoin kuin se vallitsee tänäkin päivänä. Niin silloin kuin nytkin islamin viesti väärauskoiselle maailmalle on ollut sama: alistu tai sinut alistetaan.

1.4. *Shari’a* — islamin laki

Islamin erikoisuus on *shari’a*, islamin laki, joka on kokoelma muslimin elämän pienimistäkin yksityiskohdista määrääviä säädöksiä. Shari’an keskeisinä oikeuslähteinä toimivat Koraanin käskyt ja sunna (Muhammadin opetukset ja hänen asettamansa ennakkotapaukset siten kuin ne on esitetty luotettavissa haditheissa ja Muhammadin elämäkerrassa). Shari’a asettaa toimintamallin hyvälle islamilaiselle yhteiskunnalle, ja koska sen alkuperä on Koraanissa ja sunnassa, sen noudattaminen on pakollista. Shari’a on Allahin koko ihmiskunnalle määräämä lakikokoelma. Shari’an rikkominen tai sen määräysvallan tunnustamatta jättäminen merkitsee Allahin vastaista kapinaa, jota vastaan Allahille uskollisia vaaditaan taistelemaan.

Islamissa ei tehdä eroa uskonnollisten ja poliittisten asioiden välillä, vaan islam ja shari’a muodostavat perustavanlaatuisen välineen yhteiskunnan kaikkien tasojen säätelymiseksi. Vaikka teoriassa on mahdollista, että islamilaiset yhteiskunnat voivat olla ulkoisesti erilaisia — niillä voi olla esim. vaaleilla valittu hallinto, perinnöllinen monarkkia jne. — niin olipa hallinnon ulkoinen rakenne mikä hyvänsä, shari’a on säädetty sisältö. Tämä tosiasia asettaa shari’an ristiriitaan kaikkien sellaisten hallintomuotojen kanssa, jotka perustuvat johonkin muuhun kuin Koraaniin ja sunnaan.

Shari’an määräykset voidaan jakaa kahteen ryhmään:

1. Palvonnalliset teot (*al-ibadat*), joihin sisältyvät:

Rituaalinen puhdistautuminen (*wudu*)
 Rukoukset (*salah*)
 Paastot (*saum* ja *ramadan*)
 Almuvero (*zakat*)
 Pyhiinvaellus Mekkaan (*hajj*)

2. Ihmisten väliset suhteet (*al-muamalat*), joihin sisältyvät:

Taloudelliset liiketoimet
 Lahjoitukset
 Perintölait
 Avioliitto, avioero ja lastenhoito
 Ruoka ja juoma (ml. rituaaliteurastus ja metsästys)
 Rikosoikeudelliset rangaistukset
 Sota ja rauha
 Juridiset asiat (ml. todistajat ja todistusmuodot)

Kuten on mahdollista nähdä, harvassa ovat ne asiat, joita shari'a ei nimenomaisesti säätele. Kaikki käsien pesusta lastenkasvatukseen, verotukseen ja sotilaspolitiikkaan kuuluvat sen määräysvallan alle. Koska shari'a on johdettu Koraanista ja sunnasta, se antaa jonkin verran sijaa tulkinnalle. Mutta jos tarkastelee kyseisiä shari'an oikeuslähteitä, on ilmeistä, että sovellettiinpa shari'aa kuinka hyvänsä, lopputulos on jotain, mikä on hyvin kaukana vapaasta ja avoimesta yhteiskunnasta länsimaisessa mielessä. Aviorikoksen tekijöiden kivittäminen, varkaiden käsien katkominen, islamin uskon hylkääjien ja jumalanpilkkaajien teloittaminen, toisten uskontojen sortaminen, pakollinen vihamielisyys ja aika ajoin toistuvat sodankäynnit ei-islamilaista kansakuntaa kohtaan ovat se normi, jonka shari'a määrää. Näin ollen vaikuttaa varsin oikeudenmukaista luokitella islam ja shari'a totalitarismin muodoksi.⁵

⁵ ”Koska shari'an oikeuslähteet ovat historiallisia ja lopullisia (Koraani, hadith ja jo määritelty konsensus eivät voi enää muuttua, analogia puolestaan toimii näiden kolmen pohjalta), ei myöskään shari'a voi muuttua, ainakaan teoriassa. Enintään vain tulkinta voi kehittyä, ja tämäkin on vaikeata, koska lakikoulukuntien klassiset esitykset ovat hyvin yksityiskohtaisia eivätkä jätä paljon tilaa uudelle tulkinnalle.” (Hämeen-Anttila 2001: 26)

2. Jihad ja dhimmiys

2.1. Mitä jihad tarkoittaa?

Jihad tarkoittaa kirjaimellisesti ”kamppailua”. Täsmälleen sanottuna, kuten islamin puolustelijat usein huomauttavat, se ei merkitse ”pyhää sotaa”. Jäljelle jää kuitenkin kysymys, millaiseen ”kamppailuun” jihad viittaa: kilvoitteluun sisäistä pahaan vastaan vai ulkoiseen, aseelliseen taisteluun?

Kuten aina yritettäessä ratkaista, mitä islam opettaa tietystä asiasta, on tarpeen katsoa Koraaniin ja sunnaan. Näistä lähteistä käy selväksi, että muslimia vaaditaan taistelemaan mitä moninaisimpia asioita vastaan: rukoilemisen laiskuutta vastaan, almuveronmaksun (*zakat*) laiminlyöntiä vastaan jne. Mutta on ilmiselvää, että muslimi on määrätty taistelemaan fyysisesti myös vääruskoisia vastaan. Muhammadin vaikuttava sotilasura on todistuksena siitä, kuinka keskeisessä asemassa sotilaallinen toiminta islamissa on.

2.2. Muslimioppinut Hasan Al-Banna kertoo jihadista

Alla on katkelmia Hasan Al-Bannan tutkielmasta ”Jihad”. Vuonna 1928 Al-Banna perusti Muslimiveljeskunnan, joka tänä päivänä on Egyptin voimakkain organisaatio heti hallituksen jälkeen. Tässä tutkielmassa Al-Banna argumentoi vakuuttavasti, että muslimien on tartuttava aseisiin vääruskoisia vastaan. Kuten hän sanoo: ”Koraanin säkeet ja sunna kutsuvat ihmisiä ylipäänsä (mitä kaunopuheisimmin ja selkeimmin) jihadiin, sodankäyntiin, sotavoimiin sekä kaikkiin maa- ja meritaistelumenetelmiin.

Kaikkien muslimien on käytävä jihadia

Jihad on Allahin antama velvollisuus kaikille muslimeille, eikä siitä voi olla piittaamatta, eikä sitä voi karttaa. Allah on antanut suuren tärkeyden jihadille ja suurenmoisen palkkion marttyyreille ja Hänen tiellään taisteleville. Vain ne, jotka ovat toimineet samalla tavalla ja jotka ovat ottaneet itselleen mallia marttyyreista jihadin suorittamisessa, voivat tulla osallisiksi tästä palkinnosta. Lisäksi Allah on erityisesti kunnioittanut mujahidineja {jihadin kävijöitä} tietyillä poikkeuksellisilla ominaisuuksilla, niin henkisillä kuin käytännöllisilläkin, auttaakseen näitä tässä maailmassa ja tuonpuoleisessa. Heidän puhdas verensä on symboli voitosta tässä maailmassa ja merkki menestyksestä ja onnesta tulevassa maailmassa.

Niitä, jotka löytävät vain tekosyitä välttääkseen jihadia, on kuitenkin varoitettu äärimmäisen pelottavista rangaistuksista, ja Allah kuvaa heitä mitä onnettomimmin nimin. Hän on soimannut heitä heidän pelkuruutensa ja rohkeuden puut-

teensa vuoksi ja arvostellut heitä ankarasti heidän heikkoutensa ja pinnaamisensa johdosta. Tässä maailmassa heitä on ympäröivä häpeä ja tuonpuoleisessa tuli, josta he eivät pysty pakenemaan, vaikka heillä olisi paljon vaurautta. Allah pitää jihadista pidättäytymisen ja jihadin välttelemisen heikkoutta yhtenä suurimmista synneistä ja yhtenä seitsemästä synnistä, jotka takaavat perikadon.

Mikään toinen muinainen tai moderni uskonnollinen tai yhteiskunnallinen elämänjärjestys ei vedä vertoja islamille siinä, kuinka islam vaalii jihadia kutsuen koko *umman* {koko maailmanlaajuisen muslimiyhteisön} aseisiin puolustamaan oikeaa asiaa yhtenä ryhmänä ja kaikella voimallaan. Koraanin säkeet ja Muhamadin (rauha olkoon hänen kanssaan) *sunna* pursuavat kaikkia näitä jaloja ideaaleja, ja ne kutsuvat ihmisiä ylipäänsä (mitä kaunopuheisimmin ja selkeimmin) jihadiin, sodankäyntiin, sotavoimiin sekä kaikkiin maa- ja meritaistelun menetelmiin.

Tässä kohtaa Al-Banna siteeraa Koraania ja luotettavia haditheja, jotka osoittavat muslimille taistelun välttämättömyyden. Sitaatit ovat verrattavissa niihin, joita on käsitelty luvussa 1.2, ja ne on jätetty tästä pois.

Muslimioppineet jihadista

Olen juuri esitellyt joitakin Koraanin säkeitä ja jaloja haditheja, joissa käsitellään jihadin tärkeyttä. Nyt haluaisin esitellä teille islamin koulukuntien, mukaan lukien joidenkin myöhempien auktoriteettien, lainopillisia näkemyksiä jihadin säännöksistä ja jihadiin valmistautumisen välttämättömyydestä. Tämän pohjalta, kuten voimme nähdä islamin oppineiden konsensuksesta, mitä tulee jihadiin, tulemme huomaamaan, kuinka kauas *umma* on harhautunut islamin harjoituksessaan.

Kuvatessaan jihadin säännöksiä hanafiittisen koulukunnan mukaan Majma' al-Anhar fi Sharh Multaqal-Abra -teoksen laatija sanoo: ”Kielitieteellisesti jihad tarkoittaa äärimmäisen ponnistelun harjoittamista sanoissa ja teoissa; shari'an {islamin lain} mukaan se on taistelemista vääräuskoisia vastaan, ja se pitää sisällään kaikki mahdolliset ponnistelut, jotka ovat tarpeen islamin vihollisten voiman musertamiseksi, mukaan luettuna heidän pieksemisensä, heidän omaisuutensa ryöstämisen, heidän palvontapaikkojensa tuhoamisen ja heidän epäjumalankuviensa hajottamisen pirstaleiksi. Tämä merkitsee sitä, että jihad on äärimmäistä pyrkimystä turvata islamin voima sellaisin menetelmin kuten taistelulla niitä vastaan, jotka taistelevat itseäsi vastaan, sekä dhimmejä {islamin alaisuudessa eläviä ei-muslimeja} ja uskonhylkääjiä (jotka ovat pahempia kuin vääräuskoiset, koska he ovat menettäneet uskonsa sen jälkeen, kun he ovat vahvistaneet uskonsa) vastaan.

Meidän on *fard* (pakollista) taistella vihollisia vastaan. Imaamin on lähetettävä sotilasretkikunta *dar al-harbiin* {sodan alueelle, ts. ei-muslimimaailmaan} joka vuosi ainakin kerran tai kahdesti, ja ihmisten on tuettava häntä tässä. Jos jotkut ihmisistä täyttävät velvollisuuden, loput voidaan vapauttaa velvollisuudesta. Jos ryhmä ei kykene täyttämään tätä *fard kifayaa* (yhteisöllistä velvollisuuttaan), niin vastuu siirtyy lähimmälle naapuriryhmälle ja sen jälkeen sitä lähimmällä jne. Ja jos *fard kifayaa* ei voida täyttää muutoin kuin koko kansan toimesta, silloin siitä tulee *fard al-ain* (henkilökohtainen velvollisuus), kuten rukoileminen on jokaiselle ihmiselle.

Oppineet ovat yhtä mieltä tästä asiasta, kuten pitäisi olla ilmeistä, ja näin on riippumatta siitä, ovatko he mujtahidineja vai muqalidineja, salafeja (varhaisia) vai khalafeja (myöhempiä). He ovat kaikki yksimielisiä siitä, että jihad on *fard kifaya*, joka on määrätty islamin *ummalle* islamin *da'wan* levittämiseksi, ja siitä, että jihad on *fard al-ain*, jos vihollinen hyökkää muslimimaihin. Tämä päivänä, veljeni, kuten tiedätte, muslimit on pakotettu toisten alamaisiksi ja vääräuskoisten hallitsemiksi. Maamme on saarrettu ja *hurruma'atimme* (henkilökohtainen omaisuutemme, kunniamme, arvokkuutemme ja yksityisyytemme) häpäisty. Vihollisemme pitävät silmällä asioitamme, ja elämäntapamme ovat heidän tuomiovaltansa alla. Siitä huolimatta muslimit eivät onnistu täyttämään *da'wa*-velvollisuuttaan, joka on heidän hartioillaan. Näin ollen tässä tilanteessa jokaisen muslimin velvollisuus on ryhtyä jihadiin. Jokaisen tulisi valmistautua mentaalisesti ja ruumiillisesti siten, että kun Allahin käsky tulee, hän on valmis.

En voi päättää tätä keskustelua mainitsematta teille, että läpi koko historiansa sen jokaisessa vaiheessa (ennen nykyistä sorron kautta, jolloin arvokkuus on menetetty) muslimit eivät ole koskaan hylänneet jihadia eivätkä he ole koskaan tulleet välinpitämättömiksi sen suorittamisen suhteen — eivät edes sen uskonnolliset auktoriteetit, mystikot, käsityöläiset jne. He ovat kaikki olleet aina valmiita ja valmistautuneita. Esimerkiksi Abdullah ibn al Mubarak, hyvin oppinut ja harras mies, oli vapaaehtoinen jihadissa suurimman osan elämänsä ja 'Abdulwahid bin Zayd, suufi ja omistautunut mies, oli samoin. Ja omana aikanaan Shaqiq al Balkhi, suufien sheikki, rohkaisi oppilaitaan jihadiin.

Jihadiin liittyviä asioita

Monet muslimit nykyään uskovat erheellisesti, että taistelu vihollista vastaan on *jihad asghar* (pienempi jihad) ja taistelu oma egoa vastaan on *jihad akbar* (suurempi jihad). Seuraavaa kertomusta (*athar*) siteerataan todisteena: ”Olemme palanneet pienemmästä jihadista ryhtyäksemme suurempaan jihadiin.” He kysyivät: ”Mikä on suurempi jihad?” Hän sanoi: ”Sydämen jihad eli jihad omaa egoa vastaan.”

Jotkut käyttävät tätä kertomusta vähätelläkseen taistelemisen tärkeyttä ja saadakseen luopumaan taisteluun valmistautumisesta ja jihadin uhrauksesta Allahin

tiellä. Tämä kertomus ei ole *sahih* (luotettavaa) perimätietoa: Kuuluisa muhadith Al Hafiz ibn Hajar al-Aslani sanoi Tasid al-Qawsissa:

”Se on hyvin tunnettu ja usein toistettu, ja se oli Ibrahim ibn ’Ablan sanonta.”

Al Hafiz Al Iraqi sanoi Takhrij Ahadith al-Ahyassa: ”Al Bayhaqi välitti sen heikossa kertojien ketjussa Jabiriin nojautuen, ja Al Khatib välitti sen historiikkis-
saan Jabiriin nojautuen.”

Kaikesta huolimatta, vaikka se olisikin luotettavaa perimätietoa, se ei ikinä oikeuttaisi luopumaan jihadista tai siihen valmistautumisesta muslimialueiden pelastamiseksi ja vääräuskoisten hyökkäysten torjumiseksi. Tiedettäköön, että tämä kertomus pelkästään korostaa egoa vastaan käydyn kamppailun tärkeyttä niin, että Allah on jokaisen tekomme ainoa tarkoitus.

Muut jihadia koskettavat asiat pitävät sisällään hyvän hallitsemisen ja pahan kieltämisen. Hadithissa sanotaan: ”Yksi jihadin suurimmista muodoista on lausua totuuden sana hirmuvaltaisen hallitsijan ollessa läsnä.” Mutta mikään ei vedä vertoja *shahadah kubralle* (ylimmälle marttyyriudelle) eikä mujahidineja odottavalle palkkiolle.

Epilogi

Veljeni! *Ummalle*, joka tietää, kuinka kuolla jalo ja kunnioitettava kuolema, taa-
taan suurenmoinen elämä tässä maailmassa ja tuonpuoleisen maailman ikuisessa
onnessa. Rappiollisuus ja kunniaattomuus ovat seurausta tämän maailman rakas-
tamisesta ja kuolemanpelosta. Valmistautukaa sen tähden jihadiin ja olkaa kuo-
leman rakastajia. Elämä itse tulee etsimään sinua.

Veljeni, teidän tulisi tietää, että eräänä päivänä kohtaatte kuoleman ja tämä paha
tapahtuma voi tapahtua vain kerran. Jos kärsitte sen tapahtuessa Allahin tiellä, se
on hyödyksenne tässä maailmassa ja palkkioksenne tuonpuoleisessa. Ja muista-
kaa, veljeni, että mitään ei voi tapahtua ilman Allahin tahtoa: miettikää tarkkaan,
mitä Allah, Siunattu, Kaikkivaltias, on sanonut:

”Huolen jälkeen Hän lähetti teille turvallisuudentunteen, unen, joka valtasi toi-
set teistä, mutta toiset joutuivat kiusaukseen ja hautoivat Allahista vääriä, pa-
kanallisia luuloja. He kysyivät: ”Onko mikään meidän vallassamme?” Sano:
Kaikki on Allahin vallassa. He tuumivat salassa sellaista, mitä eivät ilmaise si-
nulle, ja miettivät: ”Jos me olisimme saaneet päättää, ei ketään meistä olisi sur-
mattu täällä.” Sano: Vaikka olisitte olleet kotonanne, olisivat ne, joiden osaksi oli
säädetty tulla surmatuksi, tulleet paikoille, joille he nyt jäivät makaamaan. Tämä
tapahtui, jotta Allah voisi koetella, mitä teillä on mielessänne, ja puhdistaa teidän
sydämenne. Allah tietää, mitä te mietitte.” {Koraani 3:154}

2.3. *Dar al-islam ja dar al-harb: islamin alue ja sodan alue*

Koraanin väkivaltaiset määräykset ja Muhammadin asettamat väkivaltaiset ennakkotapa-ukset sävyttävät islamilaista näkemystä politiikasta ja maailmanhistoriasta. Islamilainen valtioteoria jakaa maailman kahteen vaikutuspiiriin: islamin alueeseen (*dar al-islam*) ja sodan alueeseen (*dar al-harb*). Islam merkitsee alistumista, ja niinpä islamin alue käsittää ne kansakunnat, jotka ovat alistuneet islamilaisen vallan alle, mikä tarkoittaa sitä, että näissä yhteiskunnissa vallitsee shari'a-laki. Muu maailma, joka ei ole hyväksynyt shari'a-lakia ja joka ei näin ollen ole alistumisen tilassa, on kapina- tai sotatilassa Allahin tahtoa vastaan. *Dar al-islamin* velvollisuutena on käydä sotaa *dar al-harbia* vastaan aina siihen asti, kunnes kaikki kansakunnat alistuvat Allahin tahtoon ja hyväksyvät shari'an. Islamin viesti ei-muslimimaailmalle on ollut sama niin Muhammadin aikana kuin läpi koko historian: alistu tai sinut alistetaan. Ainoat vaiheet Muhammadin ajan jälkeen, jolloin *dar al-islam* ei ole ollut aktiivisesti sodassa *dar al-harbin* kansa, ovat olleet niinä ajanjaksoina, jolloin muslimimaailma on ollut liian heikko ja hajanainen sotiakseen tehokkaasti.

Mutta suvantovaiheet siinä jatkuvassa sodassa, jonka islamin alue on julistanut sodan alueelle, eivät ole osoituksena jihadin hylkäämisestä periaatteena, vaan ne heijastavat muutosta strategisissa tekijöissä. Muslimikansakuntien on hyväksyttävää julistaa *hudna* eli aselepo sellaisina aikoina, jolloin väärauskoiset kansakunnat ovat liian voimakkaita, jotta avoimessa sodankäynnissä olisi järkeä. Jihad ei ole kollektiivinen itsemurhasopimus, vaikka henkilökohtaisella tasolla muslimeja rohkaistaan siihen: ”He taistelevat Allahin tiellä, surmaavat ja tulevat surmatuiksi” (Koraani 9:111). Muutaman viimeisen sadan vuoden aikana muslimimaailma on ollut poliittisesti liian hajanainen ja teknologisesti heikompi ollakseen merkittävänä uhkana lännelle. Mutta tilanne on muuttumassa.

2.4. *Taqiyya — uskonnollinen petos*

Dar al-islamin ja *dar al-harbin* välisen sotatilan johdosta *ruses de guerre* — systemaattinen valehtelemine — väärauskoisille on erottamaton osa islamilaista taktiikkaa. Sitä, kuinka muslimijärjestöt toistavat kaikkialla *dar al-harbissa*, että ”islam on rauhan uskonto” tai että muslimien väkivalta johtuu tiettyjen yksittäisten ”fanaatikkojen” epätasapainoisesta psyykestä, on pidettävä tahallaan harhaanjohtavana informaationa, jonka tarkoituksena on houkutella väärauskoista maailmaa höllentämään suojaustaan. Tietenkin yksittäiset muslimit voivat aidosti pitää uskontoaan ”rauhanomaisena”, mutta vain sikäli kuin he ovat tietämättömiä sen todellisista opetuksista tai siinä mielessä kuin asian muotoili egyptiläinen teoreetikko Sayyid Qutb, joka totesi kirjassaan ”Islam ja universaali rauha”, että todellinen rauha vallitsee maailmassa heti, kun islam on valloittanut sen.

Paljon kertovaa on se, että siinä missä *dar al-harb* on tulvillaan muslimeja, jotka kuvaavat uskontoaan rauhanomaiseksi, *dar al-islamissa* näitä on tuskin lainkaan. Eräs islamin hylän-

nyt muslimi ehdotti kerran lakmusestia länsimaalaisille, jotka uskovat, että islam on ”rauhan” ja ”suvaitsevaisuuden” uskonto: yritä käydä esittämässä tuo näkökanta kadunkulmassa Ramallahissa tai Riadissa tai Islamabadissa tai missä päin tahansa muslimimaailmaa. Hän vakuutti minulle, että et eläisi viittäkään minuuttia.

Eräs laillista yhteiskuntajärjestystä koskeva ongelma {mitä tulee muslimeihin *dar al-harbissa*} aiheutuu muinaisesta islamilaisesta lakiperiaatteesta: *taqiyyasta*. Tämän sanan juurimerkitys on ”pysytellä uskollisena” mutta oikeastaan se merkitsee ”valheellisuutta”. Sillä on Koraanin (3: 28 ja 16:106) täysi valtuutus, ja se sallii muslimien mukautua ulkoisesti epä- tai ei-islamilaisten hallitusvallan vaatimuksiin samaan aikaan kun sisäisesti ”pysyttelee uskollisena” sille, mitä pitää todellisenä islamina, odotellessaan käännekohdan tapahtumista. (Hiskett: ”Some to Mecca Turn to Pray”, 101.)

Sahih al-Bukhari 4:52:269; Jabir bin ’Abdullah on kertonut: Profeetta sanoi: ”Sota on petosta.”

Historiallisesti esimerkit *taqiyyasta* sisältävät muslimille luvan hylätä itse islam oman nahkansa pelastamiseksi tai vihollisen suosioon pääsemiseksi. Ei ole vaikea nähdä, että *taqiyyan* seuraamukset ovat äärimmäisen salakavalat: pohjimmiltaan ne tekevät mahdottomiksi neuvotteluratkaisut — ja itse asiassa kaiken totuuteen pohjautuvan kommunikation — *dar al-islamin* ja *dar al-harbin* välillä. Ei pitäisi kuitenkaan olla yllättävää, että sodan osapuoli pyrkii harhauttamaan toista osapuolta menetelmistään ja aikeistaan. Jihad Watchin johtokunnan varapuheenjohtaja Hugh Fitzgerald esittää lyhyesti, mistä *taqiyyassa* ja *kitmanissa*, petollisuuden kahdessa eri muodossa, on kysymys.

Taqiyya on uskonnollisesti pyhitetty doktriini, jonka alkuperä on shiialaisuudessa mutta jota harjoittavat nyt myös muut kuin shiitit. Se tarkoittaa uskonnollisia asioita koskevaa tahallista valheellisuutta (teeskentelyä, todellisten intentioiden kätkemistä), johon voidaan ryhtyä islamin ja uskovien suojelemiseksi. Toinen samansukuinen termi, jonka sovellusala on laajempi, on ”kitman”, ja se määrittellään ”mentaaliseksi varaukseksi”. Esimerkkinä *taqiyyasta* voisi olla se, kun islamia puolustelevalle muslimille väittää, että ”tietenkin” islamissa on omantunnonvapaus, ja siteeraa sitten Koraanin jae (2:256): ”Ei uskontoon pakoteta.” Annettu vaikutelma on kuitenkin väärä, sillä sen yhteydessä ei mainita islamin doktriinia naskhista eli kumoamisesta, jonka mukaan Koraanin myöhemmin annetut jakeet, jotka ovat paljon suvaitsemattomampia ja julmempia, kumoavat sellaiset varhaisemmat jakeet, kuten ”ei uskontoon pakoteta”. Historia joka tapauksessa osoittaa, että islamin sisällä on ja on aina ollut ”uskonnonpakko” niin muslimeille kuin muillekin.

”Kitman” on *taqiyyaa* muistuttava käytäntö, mutta suoranaisten valehtelemisen sijaan se viittaa puolittaisen totuuden kertomiseen tietyllä ”mentaalisella varauksella”, joka oikeuttaa loppuosan poisjättämisen. Yksi esimerkki riittää. Kun

muslimi väittää, että ”jihad” merkitsee todellisuudessa ”henkistä kilvoittelua”, eikä tule lisänneeksi, että tuo määritelmä on islamissa kehitelty vasta äskettäin (hieman yli sata vuotta sitten), hän johdattaa harhaan salaamalla tuon tiedon ja harjoittaa täten ”kitmania”. Kitmanin harjoittamisesta on kyse myös silloin, kun hän tuon arveluttavan väitteensä tukemiseksi esittää hadithin, jossa (tietyn todistajaketjun eli isnadin perusteella) Muhammadin mainitaan eräältä lukuisista sotaretkiltään palatessaan sanoneen palaavansa pienemmästä jihadista ryhtyäkseen suurempaan jihadiin, ja kun hän ei lisää tähän sitä todeksi tietämäänsä seikkaa, että tämä on ”heikko” hadith, jota useimmat arvostetut muhaddithinit pitävät alkuperältään epäilyttävänä.

Aikoina, jolloin *dar al-harbin* suurempi voima tekee välttämättömäksi sen, että jihad omaksuu epäsuoran lähestymistavan, petollisuus ja puolitotuuksien kertominen ovat muslimin luonnollisia velvollisuuksia suhteessa väärauskoiseen maailmaan. Olisi strategista tyhmyyttä paljastaa vilpittömästi, että *dar al-islamin* perimmäisenä päämääränä on valloittaa ja rosvota *dar al-harb*, kun jälkimmäisellä on sotilaalliset valttikortit käsissään. Jihadistien onneksi useimmat väärauskoiset eivät ymmärrä, kuinka lukea Koraania, eivätkä he vaivaudu ottamaan selvää siitä, mitä Muhammad tosi asiassa teki ja opetti, ja tämän johdosta on helppoa tiettyjen valikoitujen sitaattien ja poisjättöjen avulla antaa vaikutelma, että ”islam on rauhan uskonto”. Jokainen väärauskoinen, joka haluaa uskoa sellaiseen fantasiaan, pitää onnessaan tiukasti kiinni väärinkäsityksestään, kun hänelle siteerataan kourallinen Mekan kauden jakeita ja kerrotaan, että Muhammad oli suuresti hurskas ja jalomielinen ihminen. Tällaisen valheellisen kuvan hälventämiseksi riittää, että kaivaa asioita hieman pintaa syvemmältä.

2.5. Jihad kautta historian

Vuonna 622 (v. 1 islamilaisessa kalenterissa, AH 1) Muhammad lähti Mekasta Medinaan (Yathribiin), joka sijaitsee noin 300 kilometriä pohjoiseen Arabian niemimaalla. Medinassa Muhammad perusti puolisotilaallisen järjestön, joka tuli levittämään hänen ja hänen uskontonsa vaikutuspiiriä läpi Arabian. Koska islamissa ei ole koskaan tehty eroa poliittis-sotilaallisen ja uskonnollisen välille, tämä kehityskulku oli islamilaisten periaatteiden mukaan aivan luonnollinen. Kuolemaansa mennessä (v. 632) Muhammad oli laajentanut ryöstö- ja taisteluretkillä kontrolliaan suurimpaan osaan eteläistä Arabiaa. Näiden alueiden vallattujen kansojen oli joko alistuttava muslimivaltaan ja maksettava suojeluvero tai käännyttävä islamiin.

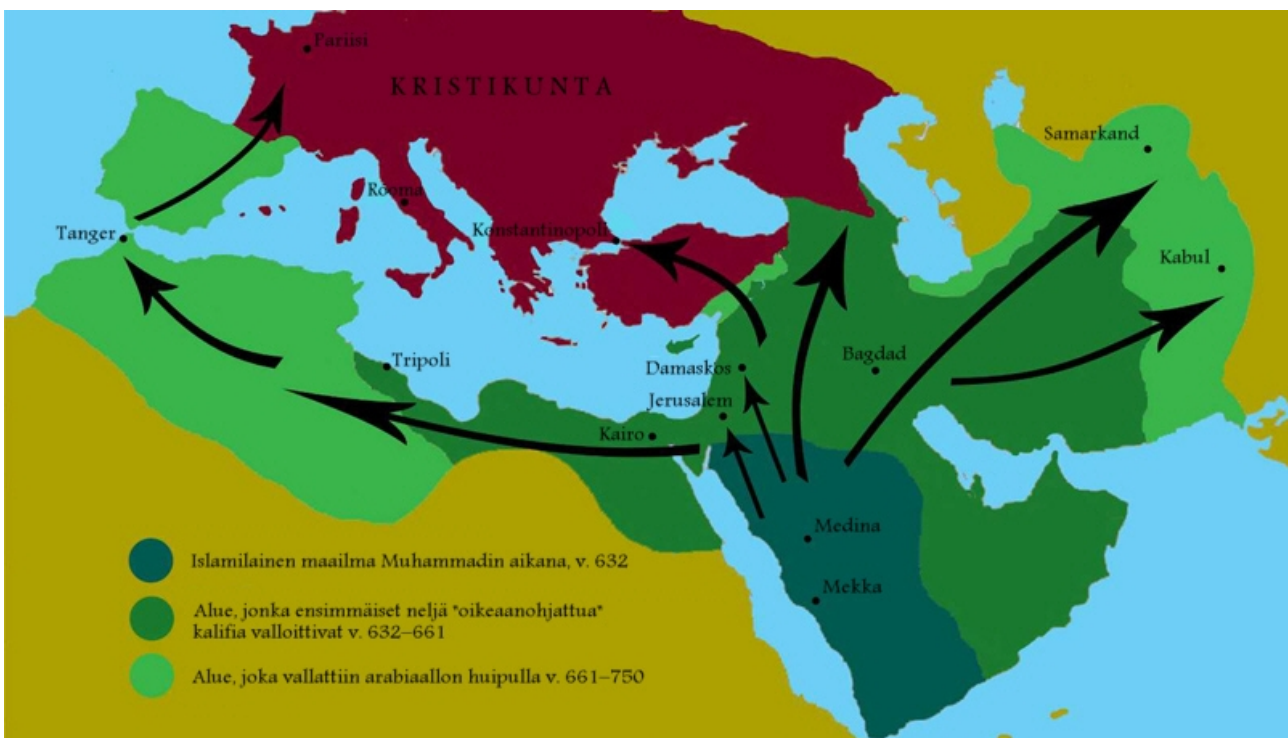
2.5.1. Jihadin ensimmäinen suuri aalto: arabit, v. 622–750

Elämänsä loppuvaiheessa Muhammad lähetti kirjeitä Lähi-idän suurille hallitsijoille vaatien näitä alistumaan määräysvaltaansa. Tämä poistaa sen väärinkäsityksen, että profeetta

olisi aikonut pysäyttää islamin laajenemisen Arabiaan. On vain loogista, että yhdellä ja ainoalla totuuden uskonnolla, jonka on paljastanut lopullinen ja voimallinen profeetta, tulisi olla maailmanlaajuinen valta. Niinpä kun Muhammad oli taistellut Arabian niemimaan kansoja vastaan ja alistanut nämä, hänen seuraajansa Abu Bakr, Umar, Uthman ja Ali (jotka tunnetaan neljänä ”oikeaanjohdettuna” kalifina) ja muut kalifit taistelivat Lähi-idän, Afrikan, Aasian ja Euroopan kansoja vastaan ja alistivat nämä Allahin nimessä.

Sahih al-Bukhari 4:53:386; Jubair bin Haiya on kertonut: Umar {toinen kalifi} lähetti muslimit suurin maihin taistelemaan pakanoita vastaan. Kun saavuimme vihollismaahan, Khosraun {Persian} edustaja tuli 40 000 taistelijan kanssa ja tulkki nousi ylös sanoen: ”Puhukoon yksi teistä kanssani!” Al-Mughira vastasi: ”Profeettamme, Herramme lähettiläs, on määrännyt meidät taistelemaan teitä vastaan, kunnes palvotte yksin Allahia ja maksatte jizyaa (ts. veroa); ja profeettamme on ilmoittanut meille, että Herramme sanoo: ”Jokainen, joka joukotamme tulee tapetuksi (ts. marttyyriksi), pääsee paratiisiin elämään sellaista yllälistä elämää, jollaista ei ole koskaan nähty, ja jokaisesta, joka meistä jää henkiin, tulee herrasi.”

Harjoittaen oman aikakautensa salamasotaa islam levittäytyi Muhammadin kuolemaa seuranneiden vuosikymmenten aikana nopeasti Bysantin, Persian ja Länsi-Euroopan alueille. Natisevista Bysantin ja Persian valtakunnista, jotka olivat heikentyneet keskinäisissä taisteluissa, ei ollut paljon vastusta tälle odottamattomalle hyökkäykselle. Arabimuslimiarmeijat hyökkäsivät Pyhään maahan, valloittivat nykyisen Irakin ja Iranin alueet, pyyhkäisivät sitten yli Pohjois-Afrikan Espanjaan ja lopulta Ranskaan. Muslimien hyökkäys saatiin lopulta pysäytettyä Poitiersin/Toursin taistelussa lähellä Pariisia v. 732. Idässä jihad tunkeutui syvälle Keski-Aasiaan.

Samoin kuin Muhammad oli ryövännyt vihollisensa, hänen seuraajansa ryöstivät valloitetut alueet puhtaiksi vauraudesta ja työvoimasta; nämä alueet olivat Arabian ankeita hiekkoja verrattomasti rikkaampia niin materiaalisesti kuin kulttuurillisestikin. Lähes yhdessä yössä Lähi-idän, Pohjois-Afrikan, Persian ja Iberian edistyneemmät sivilisaatiot näkivät maanviljelyksensä, kansallisten uskontojensa ja väestöjensä tuhoutuvan ja tulevan rosvotuiksi.

Lukuun ottamatta kourallista muurien suojaamia kaupunkeja, jotka onnistuivat neuvottelemaan ehdollisesta antautumisesta, nuo maat kärsivät lähes täydellisen katastrofin.

Bat Ye'or, johtava tutkija islamin ekspansion ja ei-muslimien kohtelemisen osalta on tehnyt mittaamattoman arvokkaan palveluksen kokoamalla ja kääntämällä lukuisia primääri-lähdedokumentteja, joissa kuvataan islamilaisen valloituksen vuosisatoja. Hän on sisällyttänyt nämä dokumentit töihinsä, jotka käsittelevät islamin historiaa ja ei-muslimien ahdinkoa islamilaisen vallan alla. Jihadin historiassa siviilien teurastus, kirkkojen turmeleminen ja maaseudun ryövääminen ovat olleet arkipäivää. Tässä on Mikael Syyrialaisen kuvaus muslimien invaasiosta Kappadokiaan (Turkin eteläosassa) v. 650 kalifi Umarin hallitessa:

... kun Muawiya {muslimikomentaja} saapui {Eukaitaan Armeniassa} hän määräsi kaikki asukkaat surmattaviksi; hän asetti vartijat siten, että kukaan ei päässyt pakenemaan. Kerättyään kaupungin kaiken omaisuuden he alkoivat kiduttaa johtajia, jotta nämä näyttäisivät, minne tavarat {aarteet} oli kätkeyty. Taiyayet {muslimiarabit} ottivat kaikki orjiksi — miehet, naiset, pojat ja tytöt — ja he irstailivat paljon onnettomassa kaupungissa: he tekivät törkeitä siveettömyyksiä kirkkojen sisällä. He palasivat maahansa iloiten. (Mikael Syyrialainen, siteerattu Bat Ye'orin teoksesta ”The Decline of Eastern Christianity under Islam”, 276–7.)

Seuraava muslimihistorioitsijalta Ibn al-Athirilta (1160–1233) peräisin oleva kuvaus ryöstöretkistä Pohjois-Espanjaan ja Ranskaan 700–800-luvuilla huokuu pelkästään tyytyväisyyttä siitä tuhoamisen laajuudesta, joka kohdistettiin vääräuskoisiin, mukaan luettuna taisteluihin osallistumattomiin siviileihin.

Vuonna 177 <17. huhtikuuta 793> Espanjan ruhtinas Hisham lähetti vihollisalueelle Abd al-Malik b. Abd al-Wahid b. Mugithin komentaman suuren armeijan, joka teki yllätyshyökkäyksiä niinkin kauas kuin Narbonneen ja Jarandaan. Tämä kenraali hyökkäsi ensin Jarandaan, jossa oli frankkien eliittivaruskunta; hän tappoi urheimmat, tuhosi kaupungin muurit ja tornit ja melkein onnistui valtaamaan kaupungin. Sen jälkeen hän marssi Narbonneen, jossa hän toisti samat toimet. Tunkeutuen sitten eteenpäin hän polki jalkojensa alle Cerdagnen maan {lähellä Andorraa Pyreneillä}. Useiden kuukausien ajan hän kulki tämän maan halki joka suuntaan raiskaten naisia, tappaen satureita, tuhoten linnoituksia,

polttaen ja ryöstäen kaiken ja pakottaen vihollisen pakenemaan kaaoksessa. Hän palasi vahingoittumattomana raahaten mukanaan, Allah yksin tietää, kuinka paljon sotasaalista. Tämä on yksi muslimien kuuluisimmista matkoista Espanjaan. Vuonna 223 <2. joulukuuta 837> Abd ar-Rahman b. al Hakam, Espanjan valtiias, lähetti armeijan Alavaa vastaan; se leiriytyi lähelle Hisn al-Gharatia, jonka se valloitti; se anasti sieltä löytämänsä sotasaaliin, tappoi asukkaat ja vetäytyi vieden naiset ja lapset vankeina mukanaan. Vuonna 231 <6. syyskuuta 845> muslimiarmeija eteni vääräuskoisten alueelle Galiciaan, jossa se ryöväsi ja joukkomurhasi kaikki. Vuonna 246 <27. maaliskuuta 860> Muhammad b. Abd ar-Rahman eteni monine joukkoineen ja suurine sotilaskoneistoineen kohti Pamplonan aluetta. Hän alisti valtaansa, raunioitti ja runteli tämän alueen, jossa hän ryöväsi ja kylvi kuolemaa. (Ibn al-Athir, *Annals*, siteerattu Bat Ye'orin teoksesta ”The Decline of Eastern Christianity under Islam”, 281–2.)

Jihadin ensimmäinen aalto nielaisi suuren osan Bysantin, Visigoottien, Frankkien ja Persian valtakunnista jättäen vastasyntyneen islamilaisen imperiumin kontrolloimaan aluetta, joka ylsi Etelä-Ranskasta läpi Espanjan etelään, Pohjois-Afrikan läpi itään Intiaan ja pohjoiseen Venäjälle. Varhain toisen vuosituhannen alussa idästä tullut mongoli-invaasio heikensi suuresti islamilaista imperiumia ja teki lopun arabien ylivallassa sen sisällä.

2.5.2. Jihadin toinen suuri aalto: turkkilaiset, v. 1071–1683

Noin 25 vuotta ennen kuin ensimmäinen ristiretkiarmeija lähti Keski-Euroopasta liikkeelle kohti Pyhää maata, turkkilaisten (ottomaanien) armeijat aloittivat hyökkäyksen kristittyä Bysantin valtakuntaa vastaan, joka oli hallinnut nykyisen Turkin aluetta aina siitä asti, kun Rooman imperiumin pääkaupunki oli siirretty Konstantinopoliin v. 325. Manzikertin taistelussa v. 1071 kristittyjen joukot kärsivät kohtalokkaan tappion, mikä jätti suuren osan Anatoliaa (Turkkia) avoimeksi invaasiolle. Tämän jihadin toisen aallon pysäytti väliaikaisesti latalalaisen armeijan hyökkäys ristiretkien aikana (ks. luku 4.1), mutta ennen 1300-luvun alkua turkkilaiset uhkasivat Konstantinopolia ja itse Eurooppaa.

Lännessä roomalaiskatoliset armeijat pakottivat muslimijoukot vähä vähältä alaspäin, kunnes v. 1492 nämä karkotettiin lopullisesti Iberian niemimaalta (reconquista). Itä-Euroopassa islam kuitenkin jatkoi valta-asemassa. Eräs merkittävimmistä taisteluista maahan tunkeutuneiden muslimien ja alueen kantaväestön välillä oli Kosovon taistelu v. 1389. Siinä turkkilaiset tuhosivat Serbian kuninkaan Pyhän Lasaruksen johtaman monikansallisen armeijan, vaikka heidän etenemisensä kohti Eurooppaa oli merkittävästi hidastunut. Aina 600-luvulta asti jatkuneiden lukuisten yritysten jälkeen Konstantinopoli, itäisen kristikunnan jalokivi, luhistui lopulta v. 1453 sulttaani Mahomet II:n armeijan edessä. Jottei jihadin ensimmäisen aallon hirmutekoja luettaisi tekijöiden ”arabialaisuuden” syyksi, turkkilaiset osoittivat olevansa täysin kykeneviä toteuttamaan Koraanin ja sunnan

periaatteita. Kirjassaan ”Jihad” Paul Fregosi kuvaa näkymää, joka seurasi lopullista hyökkäystä Konstantinopoliin:

Useat tuhannet henkiin jääneet olivat etsineet turvaa katedraaleista: aateliset, palvelijat, tavalliset kansalaiset, heidän vaimonsa ja lapsensa, papit ja nunnat. He lukitsivat niiden valtavat ovet, rukoilivat ja odottivat. {Kalifi} Mahomet {II} oli antanut joukoille vapaat kädet. He raikasivat, nunnien ollessa tietenkin ensimmäisiä uhreja, ja teurastivat. Ainakin 4 000 tapettiin ennen kuin Mahomet lopetti joukkomurhan puolilta päivin. Hän määräsi muezzinin {rukouskutsun huutajan} kiipeämään Hagia Sofian kirkon saarnastuoliin ja omistamaan rakennuksen Allahille. Siitä lähtien se on ollut moskeija. Asukkaista 50 000, yli puolet väestöstä, kerättiin yhteen ja otettiin orjiksi. Kuukausia sen jälkeen orjat olivat halvinta kauppatavaraa Turkin markkinoilla. Mahomet pyysi, että kuolleen keisarin ruumis tuotaisiin hänen luokseen. Jotkut turkkilaiset sotilaat löysivät sen ruumiskasasta ja tunnistivat Konstantinukseksi {XI} saappaita koristavien kultaisen kotkien perusteella. Sulttaani määräsi hänen päänsä katkaistavaksi ja asetettavaksi keisari Justinianin pronssisen ratsastajapatsaan alle hevosen jalkojen väliin. Myöhemmin pää balsamoitiin ja lähetettiin Ottomaanien valtakunnan suurimpiin kaupunkeihin kansalaisten huviksi. Seuraavaksi Mahomet käski tuomaan luokseen henkiin jääneen suurherttua Notarasin ja kysyi häneltä kaikkien tärkeimpien aatelisten, virkamiehien ja kansalaisten nimiä ja osoitteita, jotka Notaras antoikin hänelle. Nämä kaikki pidätettiin, ja näiden kaulat katkaistiin. Sadistisesti hän osti omistajiltaan {ts. muslimikommentajilta} korkea-arvoisia vankeja, jotka oli otettu orjiksi, nauttiakseen näiden mestaamisesta heidän edessään. (Fregosi: ”Jihad”, 256–7.)

Tämä jihadin toinen, turkkilainen aalto eteni pisimmillään Wienin epäonnistuneisiin valtausyrityksiin vuosina 1529 ja 1683. Jälkimmäisen yhteydessä Puolan kuninkaan Juhana III Sobieskin komentamat roomalaiskatoliset joukot torjuivat Kara Mustafan johtaman muslimiarmeijan. Sitä seuranneina vuosikymmeninä ottomaanit ajettiin takaisin alas läpi Balkanin, vaikka heitä ei koskaan heitetty täysin ulos Euroopan mantereelta. Silti, vaikka maailmanvaltainen jihad kangerteli, muslimien maitse ja meritse tekemät ryöstöretket kristittyjä vastaan jatkuivat, ja kristittyjä siepattiin orjuuteen niinkin kaukaa kuin Irlannista 1800-luvulla.

2.6. *Dhimmiys*

Islamin ei-muslimeihin kohdistama vaino ei ole millään muotoa rajoittunut jihadiin, vaikka se on islamin maailman ja muun maailman välinen perussuhde. Sen jälkeen kun jihad on päättynyt tietystä paikasta vääräuskoisen alueen valloittamiseen, nk. *dhimma* eli suojelusopimus voidaan suoda valloitetuille ”Kirjan kansoille”, joilla historiallisesti on tarkoitettu juutalaisia, kristittyjä ja zarathustralaisia. Dhimma säättää, että vääräuskoisten elämä ja omaisuus vapautetaan jihadista siksi aikaa kun muslimihallitsijat sen sallivat, mikä yleensä on tarkoittanut niin pitkää aikaa kuin ei-muslimialamaiset — dhimmit — ovat osoittautuneet taloudellisesti hyödyllisiksi islamilaiselle valtiolle. Koraani (9:29) määrittelee, että dhimmien on maksettava erityistä *jizyaa* (veroa), joka on räikeä menetelmä, jolla muslimiherrat käyttävät dhimmejä hyväkseen. Mutta *jizyan* funktio ei ole pelkästään taloudellinen; sen tarkoitus on myös nöyryyttää dhimmejä ja iskostaa näille islamin ylemmyyttä. Al-Mahili, 1400-luvulla elänyt muslimiteologi, selittää:

{Jizyan} maksun päivänä heidät {dhimmit} kootaan julkiselle paikalle, kuten *sugille* {kauppapaikalle}. Heidän tulisi seistä siellä odottamassa alhaisimmalla ja saastaisimmalla paikalla. Lakia edustavat virkailijat tulee sijoittaa heidän yläpuolelleen, ja heidän tulee omaksua mitä uhkaavin asenne niin, että dhimmeistä, samoin kuin muista, näyttää, että tehtävämme on halventaa heitä riistämällä heiltä heidän omaisuutensa. He tulevat oivaltamaan, että oikeastaan teemme heille palveluksen hyväksyessämme heiltä *jizyan* ja antaessamme heidän mennä vapaasti. (Al-Maghili, siteerattu Bat Ye’orin teoksesta ”The Decline of Eastern Christianity under Islam”, 361).

Islamin laki säättää dhimmeille erilaisia rajoituksia, jotka kaikki ovat peräisin Koraanista ja sunnasta. Al-Damanhuri, joka toimi 1600-luvulla johtajana Kairon yliopistossa, muslimimaailman arvovaltaisimmassa opinahjossa, tiivistää seuraavassa satojen vuosien islamilaisen käsityksen dhimmi-ihmisten oikeasta kohtelusta:

...aivan samoin kuin dhimmeiltä on kielletty kirkkojen rakentaminen, myös muut asiat on heiltä kielletty. He eivät saa antaa apua uskottomalle muslimia vastaan ... pystyttää ristiä islamilaisessa kokoontumispaikassa ... nostaa lippu-

jaan salkoon juhlapäivinä; kantaa aseita ... tai säilyttää niitä kotonaan. Jos he tekevät jotain tämänkaltaista, heitä on rangaistava ja aseet on takavarikoitava. ... Profeetan seuraajat sopivat näistä menettelyistä osoittaakseen vääräuskoisten epäillisen alennustilan ja suojellakseen heikosti uskovan uskoa. Sillä jos vähäuskoinen näkee heitä nöyryytettävän, hän ei kallistu heidän uskoaan kohtaan, mikä voisi tapahtua, jos hän näkisi heidät vallassa, ylpeinä tai ylellisissä tamineissa. Nähdessään oman ahdinkonsa ja köyhyytensä tämä kaikki voisi saada hänet arvostamaan heitä ja tuntemaan vetoa heitä kohtaan. Uskottomia kohtaan osoitettu arvostus on kuitenkin epäuskoa. (Al-Damanhuri, siteerattu Bat Ye'orin teoksesta ”The Decline of Eastern Christianity under Islam”, 382).

Kristityt, juutalaiset ja zarathustralaiset Lähi-idässä, Pohjois-Afrikassa ja suuressa osassa Eurooppaa kärsivät vuosisatojen ajan dhimman sortorajoitteiden alla. Näiden dhimmi-ihmisten asema on monin tavoin verrattavissa entisten orjien asemaan sodanjälkeisessä Amerikan etelässä. Koska muslimiherrat kielsivät dhimmeiltä palvonnallisten rakennusten rakentaminen ja olemassa olevien korjaamisen, halvaannuttivat heidät taloudellisesti jizyalla, nöyryyttivät sosiaalisesti, harjoittivat laillista diskriminointia sekä pitivät heitä ylipäätään jatkuvassa heikkouden ja haavoittuvuuden tilassa, ei pitäisi olla yllättävää, että dhimit hupenivat lukumäärältään ja hävisivät monin paikoin kokonaan. Vuosisatoja jatkunut islamilaisen sivilisaation rappeutuminen, jonka syy on yleisesti väärinymmärretty, on helposti selitettävissä väestötieteellisesti dhimmipopulaatioiden vähenemisellä. Nämä olivat toimineet teknisen ja hallinnollisen taidon tärkeimpinä vetureina.

Jos dhimmi rikkoo dhimman ehtoja — vaikkapa harjoittamalla omaa uskontoaan liian näkyvästi tai laiminlyömällä asiaankuuluvan kunnioituksenosoittamisen muslimille — silloin jihad otetaan takaisin käyttöön. Eri aikoina islamin historiassa dhimmi-ihmiset nousivat alamaisstatuksensa yläpuolelle, ja tämä toimi usein sopivana syynä muslimiväestön väkivaltaisille kostotoimille, sillä nämä uskoivat dhimmien rikkoneen dhimman ehtoja. Islamia puolustelevat muslimit viittaavat usein keskiaikaiseen Andalusiaan (maurilaiseen Espanjaan) eräänlaisena monikulttuurisena ihannemaana, jossa islamilainen hallitus salli juutalaisten ja kristittyjen nousta koulutuksen ja valtionhallinnon portaikoissa. Meille ei kuitenkaan kerrota sitä, että seurauksena tästä rasitteiden höllentämisestä oli muslimirahvaan laajalle levinnyt mellakointi, joka tappoi satoja dhimmejä, pääosin juutalaisia. Kieltäytymällä kääntymästä islamiin ja hairautumalla pois dhimman perinteisistä rajoitteista dhimit valitsivat epäsuorasti ainoan Koraanin salliman vaihtoehdon: kuoleman.

2.7. Jihad nykyaikana

Wienin porteilla v. 1683 tapahtuneen tappion jälkeen alkoi islamin alueen strategisen heikkenemisen jakso, jonka aikana nousevat eurooppalaiset siirtomaavallat hallitsivat sitä kasvavassa määrin. Koska *dar al-islam* oli materiaalisesti heikompi kuin länsi, se oli kyke-

nemätön suorittamaan laajamittaista sotaretkiä väärauskoisten alueelle. Islamilainen imperiumi, jota tuolloin hallitsivat ottomaaniturkkilaiset, joutui tyytymään yhä ahnaampien eurooppalaisten valtojen pitämiseen loitolla.

Vuonna 1856 lännen painostus pakotti ottomaanihallinnon lakkauttamaan dhimman, jonka alaisuudessa imperiumin ei-muslimialamaiset olivat joutuneet työskentelemään. Tämä tarjosi entisille dhimmeille siihen asti tuntemattoman mahdollisuuden sosiaaliselle ja henkilökohtaiselle kehittymiselle, mutta se myös lietsoi mielipahaa oikeaoppisissa muslimieissa, joiden mielestä tämä rikkoi shari'aa ja Allahin muslimieille antamaa ylivertaisuuden asemaa suhteessa väärauskoisiin.

1800-luvun loppupuolella jännitteet imperiumin eurooppalaisten alamaisten keskuudessa purkautuivat avoimiksi, kun ottomaanihallinto v. 1876 joukkomurhasi 30 000 bulgaria-laista väittäen näiden kapinoineen ottomaanihallitusta vastaan. Bulgarian itsenäistymiseen johtaneen lännen väliintulon jälkeen ottomaanihallinto ja sen muslimialamaiset hermostuivat yhä enemmän toisten ei-muslimiryhmien pyrkimyksistä saavuttaa itsenäisyys.

Tällaisen ilmapiirin vallitessa tapahtui v. 1896 armenialaisten kansanmurhan ensi vaihe, jonka yhteydessä tapettiin noin 250 000 armenialaista. Sekä siviilit että sotilashenkilöt ottivat osaa joukkoteurastukseen. Kirjassaan ”The Burning Tigris” Peter Balakian on dokumentoinut tämän koko hirvittävän tarinan. Mutta 1890-luvun verilöyly oli vasta alku-soittoa vuoden 1915 paljon laajemmalle joukkomurhalle, joka vaati noin 1,5 miljoonan ihmisen hengen. Vaikka monet tekijät olivat myötävaikuttamassa teurastukseen, ei ole väärin sanoa, että joukkomurhissa ei ollut kyse mistään muusta kuin jihadista armenialaisia vastaan, joilla ei ollut enää dhimman tarjoamaa suojaa. Kun Ottomaanien imperiumi v. 1914 liittyi mukaan ensimmäisen maailmansodan taisteluihin keskusvaltojen puolella, julistettiin virallinen kristinuskonvastainen jihad.

Edistääkseen jihadin ajatusta sheikh-ul-Islamin {Ottomaanien valtakunnan korkea-arvoisimman uskonnollisen johtajan} julkilausuma kutsui muslimimaailmaa nousemaan ja joukkomurhaamaan kristityt sortajansa. ”Oi, muslimit”, dokumentissa sanottiin, ”te, jotka olette onnellisuuden lumossa ja vaaroja uhmaten uhraamaisillanne elämänne ja etunne oikean asian puolesta, kokoontukaa nyt imperiumin valtaistuimen ympärille.” Ikdamissa turkkilainen sanomalehti, joka oli juuri siirtynyt saksalaiseen omistukseen, alleviivasi jihadin ajatusta: ”Vihollistemme teot ovat tuoneet alas Allahin vihan. Toivon kajastus on ilmaantunut. Kaikkien muhamettilaisten — nuorten ja vanhojen, naisten, miesten ja lasten — on täytettävä velvollisuutensa. ... Jos teemme sen, niin alistettujen muhamettilaisten kuningaskuntien vapautuminen on taattu.” ... Eräässä pamfletissa sanottiin: ”Jumala palkitsee sen, joka tappaa joko salaa tai avoimesti yhdenkin uskotoman niistä, jotka hallitsevat meitä.” (Siteerattu Peter Balakianin kirjasta ”The Burning Tigris”, 169–70.)

Kristinuskonvastainen jihad kulminoitui v. 1922 Smyrnassa Välimeren rannikolla, jossa turkkilaisten armeija joukkomurhasi 150 000 kreikkalaista kristittyä liittoutuneiden sotajoukkojen välinpitämättömien silmien alla. Kaiken kaikkiaan vuosina 1896–1923 noin 2,5 miljoonaa kristittyä tapettiin ensimmäisessä modernin ajan kansanmurhassa, minkä Turkin hallitus on kiistänyt tähän päivään asti.

Ensimmäisen maailmansodan jälkeen, kun islamilainen imperiumi hajosi, itsenäiset muslimikansakunnat ja valtioiden sisäiset jihadistiryhmät ovat käyneet eri jihadeja ympäri maailmaa. Kaikkein pitkäkestoinen kamppailu on suuntautunut Israelia vastaan, joka on suorittanut sen anteeksiantamattoman synnin, että se on pystyttänyt *dar al-harbin* uudelleen alueelle, joka oli sitä ennen osa *dar al-islamia*. Muihin huomattaviin jihadeihin ovat Neuvostoliittoon vastaan käyty jihad Afganistanissa, Bosnian muslimien jihad serbejä vastaan entisessä Jugoslaviassa, Kosovon albaanimuslimien jihad serbejä ja tšetšeenien jihad Venäjää vastaan Kaukasuksella. Jihadeja on käyty myös kaikkialla Pohjois-Afrikassa, Filippiineillä, Thaimaassa, Kashmirissa ja koko joukossa muita paikkoja ympäri maailmaa. Lisäksi muslimit ovat tehneet ylivoimaisen enemmistön terrori-iskuista ympäri maailmaa, mukaan lukien tietenkin näyttävät hyökkäykset 9.11.2001 Yhdysvalloissa, 3.11.2004 Espanjassa ja 7.7.2005 Iso-Britanniassa. (Seikkaperäinen luettelo muslimien hyökkäyksistä löytyy osoitteesta www.thereigionofpeace.com.)

Tosiasia on, että sellaisten konfliktien prosenttiosuus nykymaailmassa, joihin ei sisälly islamia, on varsin pieni. Islam on tulossa takaisin.

3. Johtopäätelmät

Keskeinen este islamin paremmalle ymmärtämiselle nykyään — ehkäpä suoranaisten pelon lisäksi — on huolimaton kielenkäyttö. Otetaan esimerkiksi paljon ylistetty ”sota terrorismia vastaan”. Tarkemmin analysoituna ilmaus ”sota terrorismia vastaan” on yhtä järjellinen kuin sota ”salamasotaa”, ”luoteja” tai ”strategista pommittamista” vastaan. ”Sota terrorismia vastaan” antaa ymmärtää, että on täysin hyväksyttävää, että vihollinen pyrkii tuhoamaan meidät — ja vieläpä onnistuu siinä — kunhan vain vihollinen ei käytä sen yhteydessä ”terrorismia” välineenään.

Pitäisi olla itsestään selvää, että ”terrorismi” on taktiikka tai sotajuoni, jota käytetään päämäärän saavuttamiseen. Se, mikä meidän tulisi ymmärtää, on islamilaisen terrorismin päämäärä, ja loogisesti se edellyttää islamin ymmärtämistä.

Kuten olemme nähneet, vastoin laajalle levinnyttä hokemaa, jonka mukaan ”todellinen islam on rauhanomainen, vaikka kourallinen sen kannattajia on väkivaltaisia”, islamilaiset lähteet tekevät selväksi, että väkivallan harjoittaminen ei-muslimia vastaan on islamin

keskeinen ja välttämätön periaate. Islam on paljon vähemmän henkilökohtainen usko kuin poliittinen ideologia, joka on perustavanlaatuisessa ja pysyvässä sotatilassa ei-islamilaiden sivilisaatioiden, kulttuurien ja yksilöiden kanssa. Islamilaiset pyhät tekstit määrittävät sosiaalisen, hallinnollisen ja taloudellisen järjestelmän koko ihmiskunnalle. Ne kulttuurit ja yksilöt, jotka eivät alistu islamilaiselle hallinnolle ovat *ipso facto* kapinatilassa Allahia vastaan, ja heidät on alistettava väkisin. Virheellinen termi ”islamofasismi” on täysin redundanttia, itseään toistava: islam itsessään on eräänlaista fasismia, joka saavuttaa täyden ja todellisen muotonsa vasta sitten, kun se on onnistunut anastamaan itselleen valtiovallan.

Islamilaisen terrorismin näyttävät teot 1900-luvun lopussa ja 2000-luvun alussa eivät ole mitään muuta kuin äskettäisiä ilmenemismuotoja siitä globaalista valloitusodasta, jota islam on käynyt profeetta Muhammadin päivistä asti, 600-luvulta lähtien, ja joka jatkuu vauhdilla tänä päivänä. Tämä on yksinkertainen kylmä totuus, joka nyky maailman on kohdattava ja joka on jouduttu aiemmin kohtaamaan lukemattomia kertoja — mutta jonka tänä päivänä vain harvat näköjään ovat halukkaita kohtaamaan.

On tärkeää ymmärtää, että olemme puhuneet islamista; emme islamilaisesta ”fundamentalismista”, ”ekstremismistä”, ”fanatismista”, ”islamofasismista” tai ”islamismista”, vaan varsinaisesta islamista sen oikeaoppisessa muodossa — sellaisena kuin sen ovat ymmärtäneet ja sitä ovat harjoittaneet muslimit Muhammadin ajoista nykypäivään asti. Muslimien terroristi-iskujen lisääntyminen 1900-luvun lopussa ja 2000-luvun alussa johtuu pitkälti geostrategisistä muutoksista, jotka ovat seurasta kylmän sodan päättymisestä, sekä lisääntyneestä teknologisesta valikoimasta, joka on tullut terroristien saataville.

Neuvostohegemonian romahdettua suuressa osassa islamilaista maailmaa ja islamilaisten öljyntuottajamaiden vaurauden lisääntyttyä muslimimaailmalla on ollut yhä paremmat mahdollisuudet ja menetelmät tukea jihadia ympäri maapalloa. Lyhyesti sanottuna syy siihen, miksi muslimit ovat jälleen kerran käymässä sotaa ei-muslimimaailmaa vastaan, on se, että heillä on siihen mahdollisuus.

On erittäin tärkeää kuitenkin huomata, että vaikka lännen maaperällä ei enää koskaan tapahtuisi suurta terrori-iskua, islam on lännelle silti kuolemanvaarallinen. Terrorismin keskeyttäminen merkitsisi yksinkertaisesti muutosta islamin taktiikassa — osoittaen kenties siirtymistä pitkän aikavälin strategiaan, jossa muslimien maahanmuutto ja korkeampi syntyvyys mahdollistavat islamin päästä lähemmäs voittoa ennen seuraavaa väkivallan vaihetta. Ei voi liikaa korostaa, että muslimiterrorismi on islamin oire, joka voi lisätä tai vähentää intensiteettiään, samalla kun varsinainen islam pysyy jatkuvasti vihamielisenä.

Kirjassaan ”Future of the Islamic Movement” (1986) Muhammad Taqi Partovi Samzevari tiivistää islamilaisen maailmankatsomuksen:

Oma profeettamme ... oli kenraali, valtiomies, hallintomies, talousmies, lakimies ja ensiluokan johtaja, kaikki yhdessä. ... Koraanin historiallisessa visiossa Allahin avun ja ihmisten vallankumouksellisen kamppailun on tultava yhteen niin, että saatanalliset hallitsijat suistetaan alas ja tapetaan. Kansa, joka ei ole valmistautunut tappamaan ja kuolemaan luodakseen oikeudenmukaisen yhteiskunnan, ei voi odottaa mitään tukea Allahilta. Kaikkivaltias on luvannut meille, että saapuu päivä, jolloin koko ihmiskunta elää yhdistyneenä islamin lipun alla; jolloin kuunsirpin merkki, Muhammadin symboli, on ylimpänä kaikkiällä. ... Mutta tuota päivää on jouduttava jihadilla, valmiudellamme uhrata elämämme ja vuodattaa niiden epäpuhdasta verta, jotka eivät näe Muhammadin mi'rajissaan {yöllisillä matkoilla Allahin ”hoviin”} taivaasta tuomaa valoa. ... Allah on se, joka antaa aseensa käteemme. Mutta emme voi odottaa Hänen vetävän myös liipaisinta yksinkertaisesti siksi, että olemme pelkureita.

On korostettava, että tässä esitetty analyysi perustuu kokonaisuudessaan islamin omiin lähteisiin, eikä se ole kriittisen länsimaisen islamintutkimuksen tuotos. (Itse asiassa suurin osa läntisestä islamintutkimuksesta tuskin on ”kriittistä” millään mielekkäällä tavalla.) Islamin oma tulkinta itsestään on se, mikä pakottaa väkivaltaan ja saa glorifioimaan sitä — ei mikään ulkopuolisten islamista tekemä tulkinta.

4. Usein kysytyjä kysymyksiä

Joukko kysymyksiä herää säännöllisesti aina, kun huomautetaan, että islam on väkivaltainen. Nämä kysymykset ovat suurelta osin harhaanjohtavia tai epäolennaisia, eivätkä ne osoita vääriksi tosiasiallista todistusaineistoa ja argumentteja islamin luontaisesta väkivaltaisuudesta. Joka tapauksessa ne ovat osoittautuneet retorisesti tehokkaiksi menetelmiksi, joilla voi kääntää huomion pois vakavasta islamin tutkimuksesta, ja niinpä käsittelen tässä yhteydessä niistä muutamia.

4.1. Entä ristiretket?

Ilmiselvä vastaus tähän kysymykseen on: ”Mitä niistä?” Muiden uskontojen nimissä harjoitettu väkivalta on loogisesti erillään siitä kysymyksestä, onko islam väkivaltainen. Mutta mainitessaan ristiretket islamin puolustelijoiden toiveena on vetää huomio pois islamilaisesta väkivallasta ja maalata kuva uskonnoista, jotka ovat moraalisesti samanvertaisia.

Sekä lännen akateemisessa maailmassa että mediassa samoin kuin islamilaisessa maailmassa ristiretket nähdään hyökkäyssotina, joita verenhimoiset kristityt kävivät rauhanomaisia muslimeja vastaan. Vaikka ristiretket varmasti olivat verisiä, ne tulisi pikemminkin ymmärtää lännen viivästyneeksi vastaukseksi vuosisatoja kestäneeseen jihadiin kuin

provosoimattomaksi yksipuoliseksi hyökkäykseksi. Muslimihallinto Pyhällä maalla alkoi 600-luvun jälkipuoliskolla jihadin arabialaisaallon aikana, kun toinen ”oikeaanjohdettu” kalifi Umar valloitti Damaskoksen ja Jerusalemin. Jihadin verisen alkuvaiheen jälkeen kristittyjen ja juutalaisten elämää siedettiin dhimman rajoitteiden puitteissa, ja arabimuslimit yleensä ottaen sallivat ulkomaisten kristittyjen jatkaa pyhiinvaellusmatkojaan pyhille paikoilleen — käytäntö, joka osoittautui muslimivaltiolle taloudellisesti tuottoisaksi. Islamilaisen imperiumin sisällissota johti siihen, että turkkinsukuiset seljukit syrjäyttivät 1000-luvulla suhteellisen myötämielisen arabihallinnon Pyhällä maalla. 1000-luvun jälkimmäisellä puoliskolla turkkilaiset kävivät sotaa kristittyä Bysantin valtakuntaa vastaan työntäen sen takaisin linnoituksistaan Antiokiassa ja Anatoliassa (nykyään Turkki). Vuonna 1071 bysanttilaisjoukot kärsivät murskaavan tappion Manzikertin taistelussa nykyisessä Itä-Turkissa. Turkkilaiset aloittivat uudelleen jihadin Pyhällä maalla pahoinpidellen, ryöväten, orjuuttaen ja tappaen kristittyjä siellä ja kaikkialla Vähässä-Aasiassa. He uhkasivat eristää kristikunnan sen pyhimmästä paikasta, Jerusalemin Pyhän haudan kirkosta, joka oli rakennettu uudelleen bysanttilaisten johdolla sen jälkeen, kun kalifi Al-Hakim bi-Amr Allah oli sen tuhonnut v. 1009.

Tämä uudelleen aloitettu jihad Lähi-idässä muodosti sen historiallisen yhteyden, jossa Rooman paavi Urban II julkaisi v. 1095 läntiselle kristikunnalle kutsun tulla auttamaan itäisiä serkkujaan (ja samalla hän näyttää hautoneen mielessään toivetta saada Jerusalem paavinvallan alle — idän kristikunnan kanssa tapahtuneen suuren välirikon jälkeen v. 1054). Tämä ”aseistettu pyhiinvaellusmatka”, johon osallistui runsaslukuisesti niin siviilejä kuin sotilaitakin tultiin lopulta vuosia myöhemmin tuntemaan ensimmäisenä ristiretkenä. Ristiretken ajatus sellaisena kuin tuo termi nykyään ymmärretään, ts. ”pyhänä sotana”, kehittyi vuosia myöhemmin, kun syntyi sellaisia järjestöjä, kuten Temppeliherrain ritarikunta, joka teki ristiretkeilystä elämäntavan. On mainitsemisen arvoista, että kaikkein innokkaimmat ristiretkeilijät, frankit, olivat juuri niitä, jotka olivat joutuneet kohtaamaan jihadin ja ryöstöretket vuosisatojen ajan frankkien—espanjalaisten rajalla ja tunsivat monia muita paremmin muslimien kristittyihin kohdistamat kauhut. Vaikka ensimmäisen ristiretken aikana Vähän-Aasian, Syyrian ja Palestiinan väestöt olivat muslimivallan alaisia, ne olivat silti valtaosin kristittyjä. Läntisen kristikunnan ristiretket olivat aikoinaan sotina oikeutettuja siinä mielessä, että ne vapauttivat idän kristikunnan vuosisatoja kestäneestä jihadista ja dhimmiydestä, josta sen väestöt, maat ja kulttuurit olivat saaneet kärsiä. Sitä vastoin alueen valloittaminen Jumalalle jihadin tyyliin oli vieras ajatus kristikunnalle, eikä pitäisi olla yllättävää, että se lopulta kuoli pois lännessä eikä koskaan saanut valtaa idässä.

Sen jälkeen kun latinalaiset armeijat olivat vallanneet Jerusalemin hyvin verisesti v. 1099 ja kun Edessaan, Antiokiaan ja Jerusalemiin oli perustettu ristiretkivaltiot, muslimien ja kristittyjen joukot kävivät vaihtelevan sarjan sotia, joissa molemmat osapuolet syyllistyivät tavanomaiseen kirjoon sota-ajan moraalittomuuksia. Ajan myötä, vaikka ristiretkiä vahvistettiin Euroopasta käsin, ristiretkivaltiot, jotka olivat epävarmojen viestintäyhteyk-

sien päässä toisistaan, joutuivat vähitellen alistumaan ylivoimaisen muslimivoiman edessä. Vuonna 1271 Antiokia, kristittyjen viimeinen linnoitus, luhistui muslimien käsiin. Koska muslimien ei tarvinnut enää suunnata voimia kristittyjen pääaseman valtaukseseen itäisen Välimeren alueella, muslimit ryhmittäytyivät uudelleen ryhtyäkseen jihadiin Etelä- ja Itä-Eurooppaa vastaan; se tuli kestäämään 400 vuotta ja ylsi kahdesti aina Wieniin asti, ennen kuin se saatiin keskeytettyä. Geostrategisin termein ilmaistuna ristiretkiä voidaan pitää lännen pyrkimyksenä ennaltaehkäistä sen oma tuho islamilaiselta jihadilta taistelemalla vihollista vastaan. Se toimi aikansa.

Merkittävää on se, että samaan aikaan kun länsi on jo jonkin aikaa pahoitellut ristiretkiä virheenä, kukaan vakavasti otettava islamilainen auktoriteetti ei ole koskaan ilmaissut pahoittelua vuosisatoja jatkuneesta jihadista ja dhimmiydestä, joihin muslimit ovat syyllistyneet toisia kansakuntia vastaan. Mutta tämä on tuskin yllättävää: siinä missä uskonnollinen väkivalta on ristiriidassa kristinuskon perusteiden kanssa, uskonnollinen väkivalta on kirjoitettu islamin DNA:han.

4.2. Jos islam on väkivaltainen, miksi niin monet muslimit ovat rauhanomaisia?

Tätä kysymystä voi verrata kysymykseen ”Jos kristinusko opettaa nöyryyttä, suvaitsevaisuutta ja anteeksiantoa, miksi sitten niin monet kristityt ovat ylimielisiä, suvaitsemattomia ja kostonhimoisia?” Vastaus molemmissa tapauksissa on ilmeinen: jokaisessa uskonossa tai ideologiassa on monia niitä, jotka tunnustavat sen opinkappaleet mutta eivät harjoita niitä. Aivan samoin kuin kristityn on usein helpompi lyödä takaisin, näytellä pyhää tai halveksia muita, muslimin on usein helpompaa pysytellä kotona kuin ryhtyä jihadiin. Tekopyhiä on kaikkialla.

Lisäksi on myös ihmisiä, jotka eivät todella ymmärrä omaa uskoaan ja toimivat näin ollen sen määräämien rajojen ulkopuolella. Islamissa on todennäköisesti paljon muslimeja, jotka eivät todella ymmärrä uskontoaan sen johdosta, että siinä pääpaino on Koraanin lukemisessa arabiaksi eikä niinkään sen ymmärtämisessä. Se, mikä vetää puoleensa Allahin armeliaan huomion, ovat nimenomaan Koraanin sanat ja arabiankieliset äänneet eikä niinkään Koraanin ymmärrys. Erityisesti länessä eläviä muslimeja viehättävät todennäköisesti länsimaiset tavat (mikä selittää sen, miksi he ovat täällä), ja he ovat epätodennäköisempiä toimimaan väkivaltaisesti sitä yhteiskuntaa vastaan, johon he ovat saattaneet paeta kotimaidensa islamilaista tyranniaa.

Joka tapauksessa, olipa sosiaalinen konteksti mikä hyvänsä, mitä syvemmälle ja laajemmalle islam juurtuu — lisäämällä seuraajiensa lukumäärää, rakentamalla moskeijoita ja ”kulttuurikeskuksia” jne. — sitä todennäköisempää on, että jotkut sen kannattajat ottavat islamin määräykset vakavasti. Tämä on ongelma, joka lännen on tänä päivänä kohdattava.

4.3. Entä väkivaltaiset kohdat Raamatussa?

Ensinnäkin Raamatun väkivaltaiset kohdat ovat epäolennaisia sen kysymyksen kannalta, onko islam väkivaltainen.

Toiseksi Raamatun väkivaltaiset kohdat eivät varmasti ole verrattavissa ohjeistukseen harjoittaa väkivaltaa muuta maailmaa vastaan. Toisin kuin Koraani, Raamattu on valtava kokoelma eri ihmisten eri aikoina ja eri yhteyksissä kirjoittamia dokumentteja, jotta sallivat paljon suuremman tulkinnanvapauden. Koraani puolestaan on peräisin yksinomaan yhdestä lähteestä: Muhammadilta. Koraani tulee ymmärtää nimenomaan Muhammadin elämän kautta, kuten Koraanissa itsessään sanotaan. Hänen sotansa ja tapponsa sekä heijastavat Koraanin merkitystä että antavat siitä tietoa. Lisäksi Koraanin ankara kirjaimellinen tulkinta merkitsee sitä, että tulkinnalle ei ole varaa, mitä tulee sen väkivaltaisiin määräyksiin. Aivan samoin kuin kristityt tulkitsevat kirjoituksiaan Kristuksen, rauhanruhtinaan, esimerkin kautta, muslimit ymmärtävät Koraania Muhammadin, sotaherran ja despootin, esimerkin kautta.

4.4. Voisiko reformaatio rauhoittaa islamin?

Kuten pitäisi olla päivänselvää jokaiselle, joka on tutkinut islamilaisia lähteitä, väkivallan poistaminen islamista vaatisi kahden asian hylkäämistä: Koraanin hylkäämistä Allahin puheena ja Muhammadin hylkäämistä Allahin profeettana. Toisin sanoen islamin rauhoittaminen vaatisi sen muuntamista joksikin sellaiseksi, mitä se ei ole. Lännen kristinuskon reformaatio, jota usein käytetään esimerkkinä, oli (onnistunut tai epäonnistunut) yritys elvyttää kristinuskon ydin, nimittäin Kristuksen ja apostolien opetusten esimerkki. Muhammadin esimerkkiin palaamisella olisi hyvin erilaiset seuraukset. Voi jopa sanoa, että nykypäivän islam on käymässä läpi ”reformaatiotaan” jihadistien toiminnan lisääntyessä ympäri maapalloa. Tänä päivänä salafi-koulukunnan (”varhaisten sukupolvien”) muslimit toimivat täsmälleen näin keskittyessään Muhammadin ja hänen varhaisten seuraajiensa elämään. Näiden reformistien arvostelijat kutsuvat heitä vähättelevästi wahhabiiteiksi. Muhammadista ja Koraanista inspiraationsa hakevina wahhabiitit ovat alati taipuvaisia väkivaltaan. Epäonninen tosiasia on se, että nykypäivän islam on sellainen, millainen se on ollut 1400 vuotta: väkivaltainen, suvaitsematon ja laajentumishaluinen. On hullua ajatella, että muutamassa vuodessa tai vuosikymmenessä pystyisimme muuttamaan vieraan sivilisaation perusmaailmankäsitystä. Islamin väkivaltainen luonne on hyväksyttävä sellaisenaan; vasta sen jälkeen pystymme löytämään sopivia vastatoimia, jotka voivat parantaa eloonjäämisemme mahdollisuuksia.

4.5. Entä lännen kolonialismin historia islamilaisessa maailmassa?

Sen jälkeen kun ottomaaniarmeija oli kärsinyt tappion puolalaisjoukoille Wienin ulkopuolella 11.9.1683, alkoi islamin alueen strategisen heikentymisen vaihe, jonka aikana eurooppalaiset valtat pitivät sitä musertavassa otteessaan. Ne ottivat suuren osan *dar al-islamia* haltuunsa ja vahvistivat siirtomaakomentoaan käyttäen hyväksi ylivoimaista teknologiaansa ja muslimimaailman sisäisiä vihollisuuksia.

Vaikka monet imperialististen länsivaltioiden hallinnolliset käytännöt siirtomaissa olivat selvästi kohtuuttomia, on täysin tarpeetonta pitää läntistä imperialismia — toisin kuten usein tehdään — eräänlaisena edelleen jatkuvana rikollishankkeena, joka toimii oikeutettuna perustana nykyiselle kaunalle länttä kohtaan. Yksinomaan länsimaiden määrätietoisen toiminnan ansiosta sellaiset modernit kansallisvaltiot, kuten Intia, Pakistan, Israel, Etelä-Afrikka ja Zimbabwe, ovat ylipäättään saaneet alkunsa. Ilman länsimaista organisaatiota nämä alueet olivat todennäköisesti jääneet kaoottisiksi heimoalueiksi, millaisia ne olivat olleet vuosisatojen ajan.

Kun katsotaan jälkikolonialistista maailmaa, on ilmeistä, että kaikkein menestyksikkäimmillä jälkikolonialistisilla mailla on yksi yhteinen nimittäjä: ne eivät ole muslimivaltioita. Yhdysvallat, Australia, Hongkong, Israel, Intia ja Etelä-Amerikan kansakunnat jättävät selvästi jälkeensä muslimienemmistöiset jälkikolonialistiset vastineensa — Irakin, Algerian, Pakistanin, Bangladeshin, Indonesian jne. — melkeinpä minkä tahansa mittapuun mukaan.

4.6. Kuinka väkivaltainen poliittinen ideologia voi olla toiseksi suurin ja nopeimmin kasvava uskonto maailmassa?

Ei pitäisi olla yllättävä, että väkivaltainen poliittinen ideologia osoittautuu niin puoleensavetäväksi suurelle osalle maailmaa. Fasististen ajatusten vetovoima on osoitettu läpi historian. Islamissa yhdistyvät uskon tarjoama sisäinen lohtu ja maailmaa muuttavan poliittisen ideologian ulkoinen voima. Kuten kommunismin vallankumouksellinen väkivalta, jihad tarjoaa altruistisen oikeutuksen sodankäynnille ja tuholle. Tällainen ideologia vetää luonnollisesti puoleensa väkivaltaisesti suuntautuneita ihmisiä samalla kun se rohkaisee epäväkivaltaisia tarttumaan aseisiin tai tukemaan väkivaltaa epäsuorasti. Pelkästään se, että jokin asia on suosittu, tuskin tekee siitä hyvänlaatuista.

Lisäksi ne alueet, joilla islam kasvaa nopeimmin, kuten Länsi-Eurooppa, ovat hyvin pitkälti irtaantuneet uskonnollisesta ja kulttuurisesta perinnöstään, minkä johdosta islam on jäänyt ainoaksi tarjolla olevaksi energiseksi ideologiaksi niille, jotka etsivät merkitystä.

4.7. Onko oikeudenmukaista kuvata kaikkia islamilaisia koulukuntia väkivaltaisiksi?

Islamin puolustelijat painottavat usein, että islam ei ole monoliittinen ja että eri islamilaisien koulukuntien välillä on mielipide-eroja. Tämä on totta, mutta samalla kun on eroja, on myös yhteisiä elementtejä. Kuten tunnettua, ortodoksisuus, roomalaiskatolisuus ja protestanttisuus poikkeavat toisistaan monissa kristinuskon kohdissa, mutta siitä huolimatta ne hyväksyvät tärkeät yhteiset elementit. Samoin on islamissa. Yksi kaikille islamilaisille koulukunnille yhteisistä elementeistä on jihad, joka ymmärretään umman velvollisuudeksi valloittaa ja alistaa maailma Allahin nimessä ja hallita sitä shari'a-laila. Sunnalaisuuden neljä madhhabia eli islamilaisen lainopin (*fiqh*) pääkoulukuntaa — hanafiittinen, malikiittinen, shafi'iittinen, hanbaliittinen — ovat kaikki yhtä mieltä muslimien kollektiivisesta velvollisuudesta käydä sotaa muuta maailmaa vastaan. Lisäksi jopa sunnalaisen puhdasoppisuuden ulkopuolella olevat koulukunnat, kuten suufilainen ja ja'fariittinen (shiialainen) koulukunta, yhtyvät näkemykseen jihadin välttämättömyydestä. Mitä tulee jihadia koskeviin asioihin, eri koulukunnat ovat eri mieltä sellaisista kysymyksistä kuten pitääkö vääräuskoisia ensin pyytää kääntymään islamiin ennen viholliuksien aloittamista (Osama bin Laden pyysi Amerikkaa kääntymään islamiin ennen Al-Qaidan hyökkäyksiä); kuinka sotasaalis tulisi jakaa eri jihadistien kesken; onko *dar al-harbia* vastaan parempi käyttää pitkän aikavälin varovaista strategiaa vai totaalista rintamahyökkäystä; jne.

4.8. Entä islamilaisen sivilisaation suuret saavutukset kautta historian?

Islamilaiset saavutukset taiteiden, kirjallisuuden, luonnontieteen, lääketieteen ja muilla vastaavilla alueilla eivät millään tavoin kumoakaan sitä tosiasiaa, että islam on luonnostaan väkivaltainen. Myös roomalainen ja kreikkalainen sivilisaatio tuottivat monia suuria saavutuksia näillä alueilla, mutta vaalivat samalla myös väkivallan voimakkaita perinteitä. Samaan aikaan kun Rooma antoi maailmalle Vergiliuksen ja Horatiuksen nerokkuuden, se oli myös gladiaattoritaisteluiden, kristittyjen teurastuksen ja — aikoinaan — hillittömän militarismin koti.

Lisäksi, kun otetaan huomioon islamin 1300-vuotinen historia, niin islamilaisen sivilisaation saavutukset ovat melko vaatimattomia verrattuna länsimaiseen, hindulaiseen tai konfutselaiseen sivilisaatioon. Monista islamilaisista saavutuksista kiitos kuuluu itse asiassa islamilaisessa imperiumissa eläneille ei-muslimille tai vastikään islamiin kääntyneille. Eräs suurimmista islamilaisista ajattelijoina Averroes joutui vaikeuksiin oikeaoppisen islaminopin kanssa tutkittuaan ei-islamilaista (kreikkalaista) filosofiaa ja suosittuaan läntistä

ajattelutapaa. Kun islamin imperiumin dhimmi-väestöt hupenivat lähestyttäessä toisen vuosituhannen puolta väliä, alkoi islamin sosiaalinen ja kulttuurinen rappeutuminen.

5. Sanasto

Alláh: ”Jumala”; Myös kristityt arabit palvovat ”Allahia” mutta hyvin erilaista kuin muslimit.

Alláhu akbar: ”Jumala on suurin”; Alláhin suuruuden ylistys; muslimien sotahuuto

ansarit: ”auttajat”; arabialaiset heimot, jotka olivat Muhammadin liittolaisia, sekä varhaiset muslimit

Badr: Muhammadin ja muslimien ensimmäinen merkittävä taistelu Mekan Quraish-heimoa vastaan

dár al-harb: sodan alue: vääräuskoisten hallitsema alue

dár al-islám: islamin alue: shari’a-lailla hallittu islamilainen alue

dár as-sulh: sopimuksen alue: muslimien kanssa liittoutuneiden vääräuskoisten hallitsema alue; muslimien hallitsema alue mutta vailla shari’a-lakia

dhimmí: dhimman eli suojelusopimuksen suojelema ei-muslimi

dhimmiys: sana (engl. *dhimmitude*), jonka on muodostanut historioitsija Bat Ye’or kuvaamaan dhimmí-ihmisten asemaa

hadíth: ”kertomus”; jokin tuhansista Muhammadin elämän episodeista, jotka välitettiin suullisena perimätietona, kunnes ne kirjoitettiin ylös 700–800-luvuilla; *sahih* eli luotettavat hadíthit ovat Koraanin jälkeen heti seuraavaa auktoriteetti shari’assa, islamin laissa

hijra: ”siirtyminen”, ”poislähteminen”; Muhammadin pako Mekasta Medinaan (Yathribiin) v. 622

islám: ”alistuminen”

jizya: vero, jonka Koraanin suura 9:28 määrää juutalaisten ja kristittyjen maksettavaksi muslimien hallitsemalla alueella

Kaaba: ”kuutio”; Mekassa oleva temppeli, jossa lukuisat pakanaepäjumalat pitivät majaansa ennen islamia; Kaaban kulmakivi, jonka uskotaan pudonneen taivaasta, on kivi, jossa Aabraham oli uhraava poikansa Ishmaelin (ei tarkoita lisakkia).

kalifi: umman (maailmanlaajuisen muslimiyhteisön) maallisen johtajan titteli; aiemman islamilaisen imperiumin johtaja; tittelin kielsi Kemal Attatürk v. 1924 ottomaani-imperiumin hajoamisen ja modernin Turkin perustamisen jälkeen

Koraani (al Qur’an): ”resitaatio”; islamin pyhä kirja, joka koostuu Muhammadin Alláhilta saamista ilmestyksistä, jotka hänelle välitti arkkienkeli Gabriel; Koraani on isla-

milaisen käsityksen mukaan Allahin omaa puhetta ja on ollut aina olemassa, eikä sitä ole koskaan luotu.

Medina: ”kaupunki”, lyhennys ”profeetan kaupungista”; islamin toiseksi pyhin paikka; Muhammadin hijran määränpää v. 622; Muhammadin elämän myöhempi vaihe, jolloin Koraanin väkivaltaisemmat kohdat ilmestyivät; Muhammadin kolmannen keskeisen taistelun paikka Mekan quraishilaisia vastaan; aiemmin tunnettiin nimellä Yathrib

Mekka: islamin pyhin paikka; paikka, jossa Muhammad syntyi v. 570; sen Suuri moskeija sisältää Kaaban kiven; Muhammadin elämän varhaisvaihe, jonka aikana Koraanin rauhanomaisemmat säkeet ilmestyivät; paikka, jossa Muhammad voitti quraishilaiset v. 630

Muhammad: ”ylistetty”

muslimi: ”alistuva”

Sira: ”elämä(kerta)”; lyhennetty muodosta *Sírat Rasúl Alláh* eli ”Allahin profeetan elämä”; profeetta Muhammadin kanoninen elämäkerta, jonka kirjoitti 700-luvulla Ibn Ishaq ja toimitti myöhemmin Ibn Hisham; tässä käännöksessä on käytetty Jaakko Hämeen-Anttilan suomennosta ”Profeetta Muhammadin elämäkerta” (Basam Books, 1999)

sunna: profeetta Muhammadin ”elämäntapa”; pitää sisällään hänen opetuksensa, perinteensä, ja esimerkiksi

suura: Koraanin luku; Koraanin säkeet jakautuvat suuriin ja jakeisiin, esim. 9:5

Uhud: toinen suuri taistelu, jonka Muhammad kävi Mekan Quraish-heimoa vastaan

Umar: toinen ”oikeaanjohdettu” kalifi; hallitsi v. 634–644; seurasi Abú Bakria; valloitti Pyhän maan

Uthmán: kolmas ”oikeaanjohdettu” kalifi; seurasi Umaria; koosti Koraanin kirjan muotoon

Yathrib: kaupunki, johon Muhammad teki hijran v. 622/AH 1; nimettiin myöhemmin Medinaksi

6. Suomennoksessa käytetyt lähteet

Hisham, Ibn: Profeetta Muhammadin elämäkerta. Suom. ja esipuhe: Jaakko Hämeen-Anttila; alkusanat: Ahmad Kuftaro. Helsinki: Basam Books, 1999.

Koraani [suom. Jaakko Hämeen-Anttila]. 4. p. Helsinki: Basam Books, 2005.

Hämeen-Anttila, Jaakko, 2001: Islam-taskusanakirja. Helsinki: Basam Books.

Hämeen-Anttila, Jaakko, 2004: Islamin käsikirja. Otava.

7. Lisälähteitä

Islam: What the West Needs to Know: <http://www.whatthewestneedstoknow.com>

Koraani, sunna ja shari'a

Compendium of Muslim Texts: <http://www.usc.edu/dept/MSA/>

Translation of Sahih Bukhari: <http://www.usc.edu/dept/MSA/fundamentals/hadithsunnah/bukhari>

The Koran: <http://quod.lib.umich.edu/k/koran>

The Noble Qur'an: <http://www.quran.net>

Koraanin eri käännösvariantteja: <http://www.prophetofdoom.net/Qurans.Islam>

Sheikki Muhammed Salih al-Munajjidin fatwa-kokoelma: <http://islamqa.com/index.php?ln=eng>

Glossary of Islamic Terms and Concepts: <http://www.usc.edu/dept/MSA/reference/glossary.html>

Jihad ja dhimmiys — ajankohtaista

Islam — the Religion of Peace: <http://www.thereligionofpeace.com>

Jihad Watch: <http://www.jihadwatch.org>

Dhimmi Watch: <http://www.jihadwatch.org/dhimmiwatch>

Taustatietoa jihadista ja dhimmiydestä

Dhimmi.org: <http://www.dhimmi.org>

HistoryofJihad.com: <http://www.historyofjihad.com>

Center for the Study of Political Islam: <http://www.cspipublishing.com/>

Jihad Watch Recommended Books to Understand Jihad and Dhimmitude:

<http://www.jihadwatch.org/books>

Ex-muslimien sivustoja

<http://www.faithfreedom.org>

<http://www.islam-watch.org>

<http://www.apostatesofislam.com>

<http://ayaanhirsiali.web-log.nl/ayaanhirsiali/english/index.html>

Mitä muslimit itse ajattelevat ja sanovat? Katsaus Lähi-idän medioihin

MEMRI, The Middle East Media Research Institute: <http://www.memri.org>

Dispatches: Undercover Mosque ja muita islamista kertovia online-videoita

<http://video.google.com/videoplay?docid=2515587181120245843&q=%22Channel+4%22+durati+on%3Along>

<http://www.faithfreedom.org/audio-video.htm>